Akbaba

Milli Selâmet Kanunu çıktı:

— Haydi Allah selâmet versin!

Cildin, taravet, tazelik ve güzelliğini daima muhafaza eder

NOT: Avrupa kremleri ayarındadır.

Deniz Yollarının

Lüks, Konforlu, temiz vapurları

Sür'at * Konfor * Leziz yemek bakımından

En müşkilpesent yolcuları dahi memnun eder.

Her hafta

Akdenizin bütün limanlarına muntazaman seferler..

TURAL

öksürüğü keser!

Sahibi ve Başyazarı:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Teknik Sekreter:
İlhan SELÇUK

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet KOÇER

Abone şartları:

Yıllığı 25 lira, altı aylığı 12,50 lira, üç aylığı 650 krş. Yabancı memleketlere: Yıllığı 50 lira, altı aylığı 25 lira, üç aylığı 1250 kuruş.

Sayısı: 50 kuruş

Adres:

Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL

[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]

[Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade edilmez.]

Basıldığı yer:
Ercan Matbaası

Telefon
21811

KİNİNLİ

GRİPİN

faydalıdır

BÜTÜN AĞRILARA KARŞI

GRİPİN

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

Öğle ve Akşam Yemeklerinizi

Açık havada çiçekler arasında Boğaz ve Çamlıca tepelerini görerek yalnız

NORMANDİYA

Teras ve Salonlarında

yiyebilirsiniz. Leziz, nefis ve itinalı servis. Öğle yemeği % 30 tenzilât. Her akşam iyi bir müzik dinler, dans eder, neşelenirsiniz. Aile toplantıları, Cumartesi, Pazar Matineleri. Sıraselviler. Taksim. Tel : 44407.

Ankara Sigorta

Emniyet ve istikbalinizin kalesidir

Merkezi : Büyük Postahane karşısında.

Telefon: Müdür: 29603

Santral: 24815

Telgraf: ANTAS İSTANBUL

362

Akbaba

Sayı: 73 — Cilt: 3 — 6 AĞUSTOS 1953 ★ Perşembe günleri çıkar, Siyasî Mizah gazetesi ★ Sahibi: Yusuf Ziya ORTAÇ

S.73, C.3, 6 Ağ. 1953

Bakanlara Vekillere Dair

Edebiyatta Türkçülük bayrağını bizim nesil açmıştır. Öyleyken «Bakan» ların «Vekil» oluşlarına sevindim. Bir kere «Bakan» «Nazır» ın karşılığı olmayan fena bir çevirme idi. Sonra, o siyasî sandalyenin adı da değildir.

Galiba rahmetli Halil Nihat Boztepe:

«Bakan» değil, bize artık biraz «gören» lâzım!.

Demişti.

Doğrudur. Her bakan görmez. Hele iktidar koltuğuna oturunca...

Halbuki, ister görsün, ister görmesin, her Bakanda, âdeta bir yeryüzü tanrılığı vardır: «Bakan!..» dendi mi, sanki rontgen ışığı gibi içinizi bile seyrediyor sanırdınız... Şimdi Vekil oldular. Gördünüz mü, dünkü yarım ilâhlara fâniliklerini hatırlatacak kelimeyi?..

Vekil!.. Yani sen o sandalyede başkaları adına oturuyorsun, senin asîl'in var!

Eski bir Millî Eğitim Bakanı, seçim bölgesine lise istiyen bir mebusa öfkelenmiş, cüce boyundan çok yüksek bir gurur ile bağırmıştı:

— Bıktım artık bu bitmez tükenmez isteklerinizden... Oturduğum koltuğa tekmeyi atıp çekileceğim!

Mebus, telâşlı bir sesle:

— Aman üstad, demişti, çabuk ol, yoksa koltuk sana tekmeyi atacak!..

Bu cakalı Bakan, o meşhur tekmeyi ne kendisi attı, ne koltuktan yedi. Ama pantalonunun arkasında hâlâ 14 Mayıs tarihli bir pabuç izi var!

Şimdi «Bakan» larımız «Vekil» oldular. Hem o kadar Vekil oldular ki, Adnan Menderes, vekilharcını bile bu kadar kolay değiştiremez: Yoksa, Millî Müdafaa Bakanı, Enver Paşanın meşhur masasından böyle emir neferi gibi mi kalkardı!

Yalnız hatırıma bir şey, bir şeycik geliyor: Acaba bu «Vekil» lerde hiç bir vasıf aranmaz mı?.. Meselâ, dâvavekilin de bile dâvasına göre, hukukta başka, cezada başka, ticarette başka vasıf aradığımıza göre, onlarda da hiç olmazsa, dünya siyasetini kucaklayan politik bir vasıf?..

Pardon... Galiba mizaç çerçevesine sığmıyacak kadar ciddî bir sual sordum!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Nihat Erim — Ben siyaset hırkasını kendim giydim arkama... İlm-ü irfan cübbesini asıverdim, kime ne?!..

363

— Vali bey millet «Suuuu!...» diye inliyor...
— Allah Allah... Limonata içmek de hatırlarına gelmiyor mu?!..

AKILLICA BİR İŞ

Fazıl Ahmet, kendi kendine konuşarak yürüyordu. Talât Artemel onu durdurdu:

— Neden kendi kendinize konuşuyorsunuz üstad?

— Konuşmağa ihtiyacım var da ondan. Kendi kendime konuşursam iki ihtiyacımı birden karşılıyorum. Yani hem akıllı bir adama söz söylemek zevkini, hem de akıllı bir adamın söylediklerini dinlemek zevkini tadıyorum...

ALKIŞ

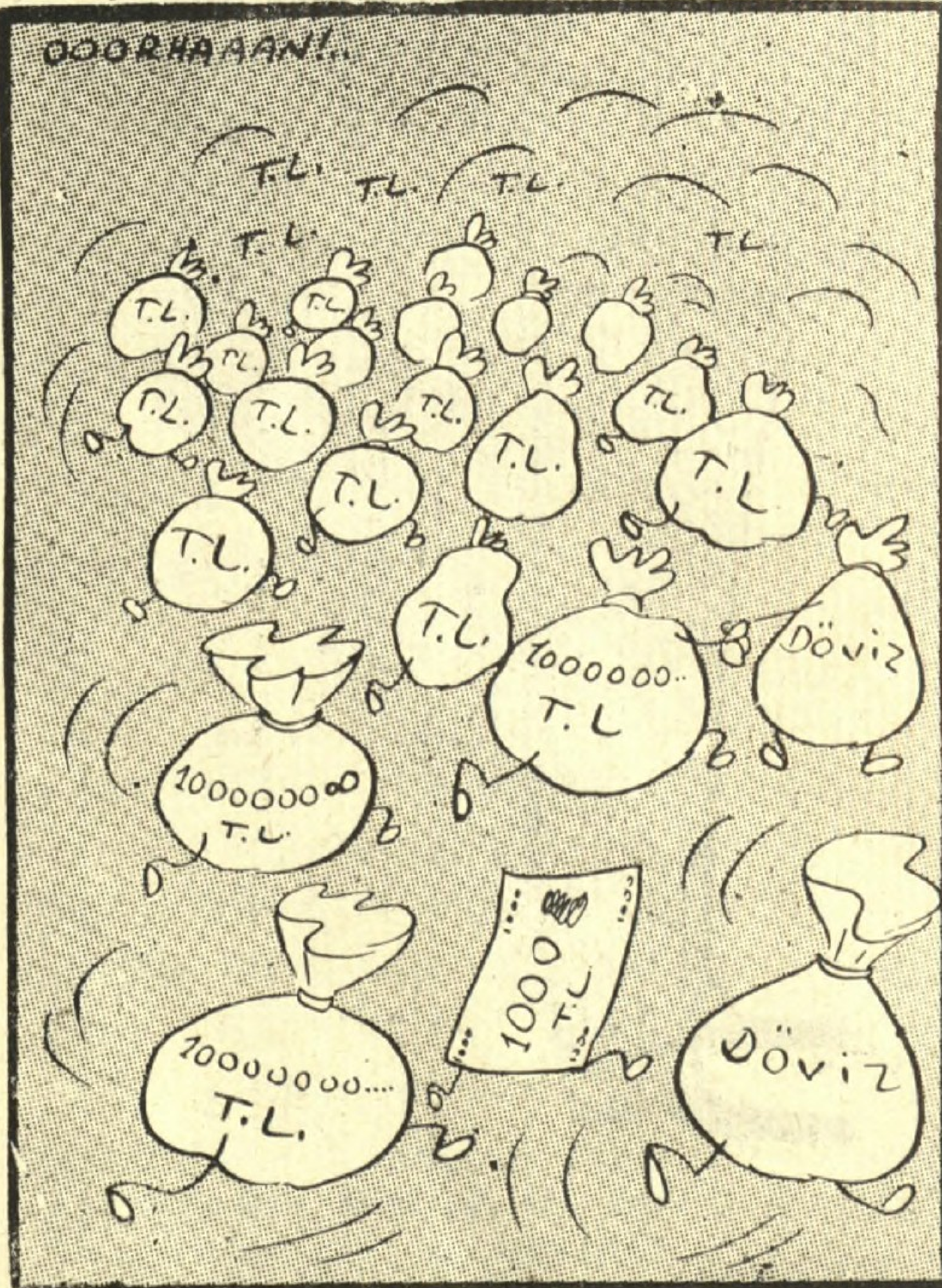
Ağrı milletvekili Kasım Küfrevi, övünüyordu:

— Son günü Mecliste söylediğim nutuk dehşetli alkışlandı...

— Ya... neler söyledin?

— Şimdi pek farkında değilim. İki saat kadar konuşmuşum. Sonra: «Şimdi sözlerimi iki cümle ile hulâsa ediyorum» deyince öyle bir alkış koptu ki, az daha salon yıkılıyordu...

HAC MEVSİMİ

İhracat...

İthalât!..

KARAGÖZ

Yazan: AKBABACI

YİRMİ İKİNCİ FASIL

(Hademe Karagözle Hacivadı Ulus gazetesinin başmuharrirlik odasına götürür.)

Hademe — Siz burada bekleyin. Ben içeri girip haber vereyim! (Kapıyı açıp Nihat Erim'in yanına girer. İçerisi hıncahınç gençlerle doludur.)

Karagöz — (Kapının aralığından bakarak) Ulan Hacivat, içerisi mahşer! Ters bir zamanda gelmiş olmıyalım! Miting falan mı var acaba?

Hacivat — Karagözüm, Bay Nihat erim profesördür, talebeleri gelmiş olacak!

Karagöz — Demek, talebelerine burada ders veriyor!

Hacivat — Burada belki bazı şeyler öğretir ama, ders veremez. Burası Üniversite değil!

Karagöz — Neye hepsini sınıfta öğretmiyor?

Hacivat — Anlayışsızlık etme, sınıfta öğretilecek şey var, burada öğretilecek şey var!

Karagöz — Anlıyamadım!

Hacivat — Aman Karagözüm, seninle de kinayeli konuşulmaz! Sınıfta ilim öğretir, burada da particilik öğretir, demek istiyorum!

Karagöz — Öyleyse, bu profesörlük çok kârlı iş be!

Hacivat — Neye?

Karagöz — İki taraftan maaş alır da ondan!

Hacivat — Ne gibi?

Karagöz — Sınıfta öğrettikleri için mektepten maaş alır, burada öğrettikleri için de buradan!

Hacivat — Yok, burada öğrettikleri için maaş almaz!

Karagöz — Bedava ise, bize de öğretsin! ,

Hacivat — Hele bir konuşalım, öğretmiyeceği ne malûm?

Karagöz — Çok mu âlim adam dır!

Hacivat — Memlekette bir tanedir. Hele siyasette eşi bulunmaz!

Karagöz — Profesörlükten başka ne iş yapar?

Hacivat — Ne iş yaptığını dün ya âlem biliyor da sen bilmiyor musun?

Karagöz — Yo!.

Hacivat — Canım, geçen devrede gazetelerin (Şalcı) diye takıldıkları bu zat değil miydi?

Karagöz — Ya?.. Demek büyük manifatura tüccarı? Dilberzadelerden mi, Balcılardan mı?

Hacivat — Ne söylüyorsun? Manifaturacı falan değil!

Karagöz — Şalcı dedin ya!

Hacivat — Hürriyet âbidesine şal örtmek istediği için öyle dendi!

Karagöz — Şamlılardan öyleyse?

Hacivat — Ne münasebet?

Karagöz — Hürriyet âbidesine şal örtmek istemiş?.

Hacivat — Peki, istemiş, ne olacak?.

Karagöz — Hürriyet âbidesini düşün!

Hacivat — Hangi Hürriyet âbidesini?

Karagöz — Kaç tane Hürriyet âbidesi var? Hürriyet tepesindeki Hürriyet âbidesini? Büyük manifatura tüccarı olmadan o koskoca âbideyi şalla örtmek kimin haddi?

Hacivat — Canım Karagözüm, o şal, senin anladığın şal değil. O Hürriyet âbidesi de senin anladığın Hürriyet âbidesi değil! Mesele başka! Anlatması güç!

Karagöz — Ulan, bir de üstelik bana çıkışma! İşi karıştıran sensin! Ben sana: başka bir iş var mı, diye sordum. Hürriyet âbidesinden, şaldan sen bahsettin. Şunu da açık söyle: Başka bir iş var mı, yok mu?

Hacivat — Var! Geçen devrede İzmit milletvekiliydi. Şemset-

364

ASKERÎ YARDIMI..

tin Günaltay kabinesinin de Devlet Bakanı ve Başbakan yardımcısı!

Karagöz — Ey, sonra?

Hacivat — Sonrası, 50 seçimlerinde milletvekilliğini kaybedince Başbakan yardımcılığı da, Devlet Bakanlığı da elden gitti! Bu sefer de particilikle uğraştığı için profesörlükten de çekildi!

Karagöz — Ne? Siyaset yolunda, nesi var, nesi yok, hepsini kaybeden bu zattan akıl öğrenip onun gösterdiği yoldan gideceğiz ha?.

Hacivat — Öyle deme, Karagözüm, ilim başka, iş başka!

Karagöz — Kendine faydası dokunmayan ilmin bize ne faydası olur? Bana bak, Hacivat, haberin olsun, Nihat Erim ne söylerse, ben onun tersini yaparım

Hacivat — Yanılıyorsun Karagöz, bu zat, partinin başvekili, hattâ belki de Cumhurreisidir!

Karagöz — Avucunu yalasın!

Hacivat — İnan bana! Hani, o bizim girip elini öpeceğimiz zat yok mu? O da yeniden iktidara gelmek için bunun zekâsına güveniyor!

Karagöz — O da avucunu yalasın, öyleyse!

Hacivat — Sen ne dersen de, ben onun göstereceği yoldan yürüyerek mebus olacağımıza inanıyorum!

Karagöz — Sen de avucunu yala!

Hacivat — Yok, yok! Onun başı akıl dolu! Bütün büyük âlimler gibi tepesinde bir tutam saç yok!

Karagöz — İnsanın kafasında saç olmaması âlimliğine mi delâlettir!

Hacivat — Öyledir ya!.. Alnı ilim dolu, saç biter mi? İlminin kendisine faydası dokunmamış, olabilir. Malûm ya, mum dibine ışık vermez, derler. Biz, onun sözlerini dinliyelim, kendimizi ona beğendirmeğe çalışalım. Yoksa bu partide dikiş tutturamayız!

Hademe — Nihat Erim, Üniversiteli gençlerle konuşuyor. Onlar çıkınca sizi alacak. Burada bekleyin (**Çıkar.**)

Karagöz — Eğer bu adam, bunlarla konuşmasını bitirmeden bizi almıyacaksa yandık. Burada sabahlıyacağız, demek!

Hacivat — Karagözüm, buraya bunun için geldik, bekliyeceğiz!

(İçerden gençlerin sesleri duyulur: Yaşasın Halk Partili profesörlerimiz! Biz onların yolundan ayrılmayız! Yaşasın Üniversite muhtariyeti!.. Yaşasın Nihat Erim, Yaşasın Vasfi Raşit Sevük! Yaşasın Şükrü Baban! Kahrolsun antidemokratik kanunlar! 54 seçimlerinde oylarımız Halk Partisinin. İçerdeki gençler: Dağ başını duman aldı, türküsünü söyliyerek çıkmaya başlarlar.)

Karagöz — Hacivat, müjde, mektep dağılıyor, sıra bizim!

Hademe — **(Karagözle Hacivada)** Buyurun, Nihat Erim bey sizi bekliyor !

— Yirmi ikinci faslın sonu —

AKBABACI

Yüzme Mevsimi

Gençleri sahillerde üzme mevsimi geldi,
Kızlar! Haydi kumsala, yüzme mevsimi geldi !
Gözleri baygın baygın süzme mevsimi geldi :
Kızlar! Haydi kumsala, yüzme mevsimi geldi !

★

Biz ki size banyoda gönül çekenler deniz :
Kayalıktan bakarken ne bet kalır, ne beniz,
Sinesini açmış da sizi bekliyor deniz,
Kızlar! Haydi kumsala, yüzme mevsimi geldi !

★

Kumrallar, sarışınlar! Atılın dört bucaktan,
Biraz ferahlayınız, kurtulunuz sıcaktan,
Dalgaların farkı yok açılmış bir kucaktan,
Kızlar! Haydi kumsala, yüzme mevsimi geldi !

★

Hepiniz bürününüz birer sıkı mayoya,
Koşunuz Kalamışta, Floryada banyoya,
Biz de seyre dalalım sahilden doya doya,
Kızlar! Haydi kumsala, yüzme mevsimi geldi !

★

Oyunlar icat edip yapınız tahtadan sal,
Bir cennete benzesin İstanbulda her kumsal,
Kayalıklar içinde olun bir parça uysal,
Kızlar! Haydi kumsala, yüzme mevsimi geldi !

★

Kendiniz fırlatıp ılık sulara atın,
Sonra kenarda yatın, aklımızı oynatın,
Haydi, durgun sulara biraz heyecan katın,
Kızlar! Haydi kumsala, yüzme mevsimi geldi !

ÇİMDİK

365

TAKVİMDEN YAPRAKLAR:

Basın kavgası!

Öyle şiddetle çatışmışlar ki
Şu bizim Şükrü Baban, Yalman'la!
Bukadar kırmadılar birbirini
Böyle harbetmedi Rus, Almanla!

★

Basın Kralı

Bizde sensin basının ilk kralı,
Çünkü «Hürriyet» i yüz bin sattın!
Bu tecavüz ne, Sedat Simavi?
Galiba, imparatorluk kasdın!

Orhan Seyfi ORHON

OLMAZ..

Yeni daktilosunu, o sarışın güzeli de alarak, pazar günü Büyük adaya gitmişti. Çamlıklara daldılar. Tenha bir yer bulup oturdular. Bir ara patron:

— Gel şekerim, dedi, dizlerime yat...

Daktilo itiraz etti:

— Nasıl olur? Bugün pazar, tatil günüm...

O

ÜMİT DÜNYASI

Hâkim, karşısına gelen hırsızlık suçlusuna :

— Demek yine sen... dedi, söyle bakalım, suçunu itiraf edecek mi sin?

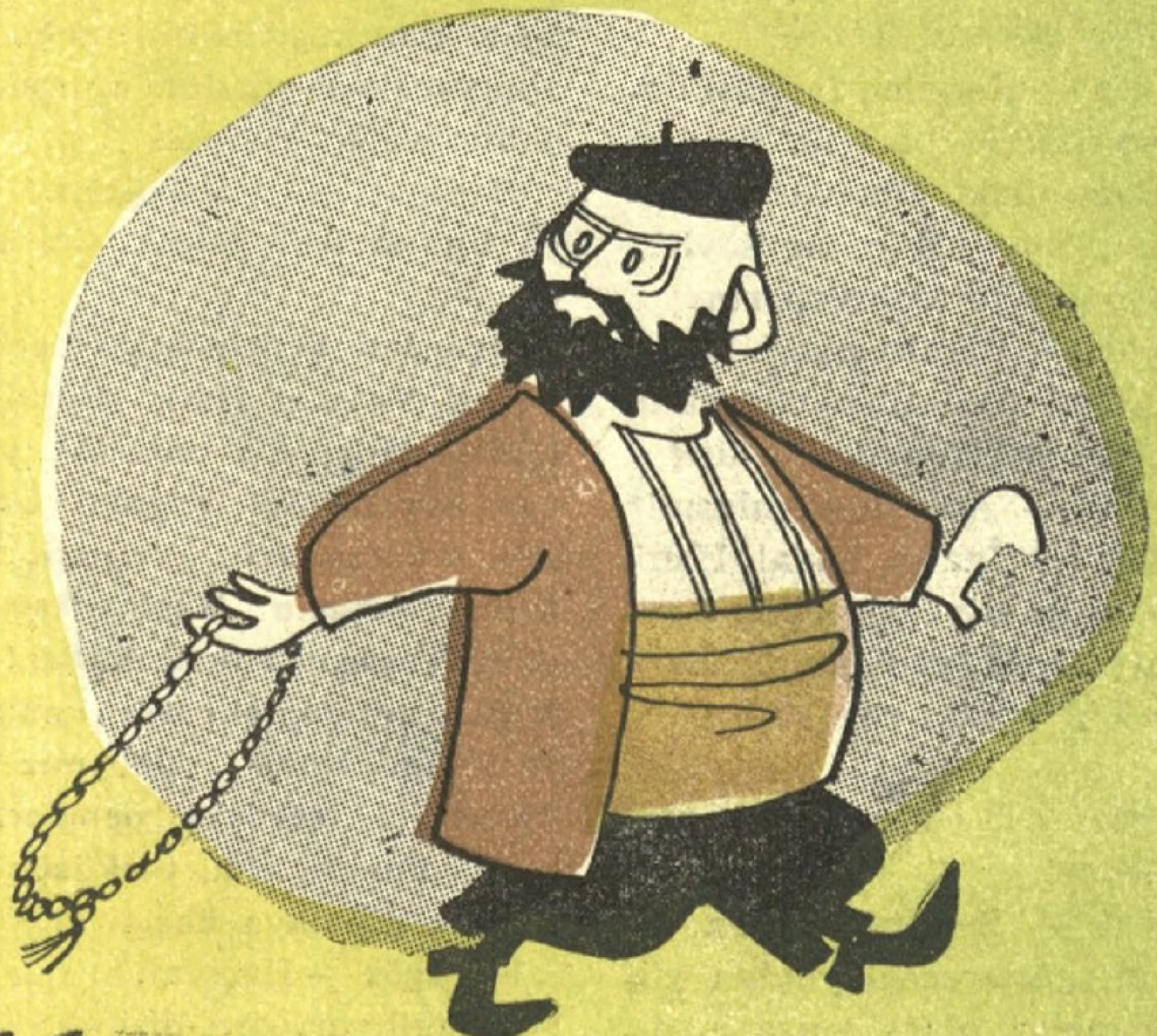
— Edeceğim reis beyabi ama, sen gene beni bir muhakeme et, belli olmaz, belki beraat ederim.

Ragıp — Hi, hii birini mi bekliyorsunuz?..

Partizan...........

Müstakil!...

Alışmak

Alışmak güçtür. Hani Bektaşiye:

— Neye namaz kılmıyorsun?

Diye sormuşlar.

— Alışamıyorum, demiş.

Nasihat etmişler:

— Bir alışsan, bir daha bırakamazsın...

Zarif istihzasiyle gülmüş:

— Ya siz, bir bıraksanız, bir daha alışamazsınız!

Kıssadan hisse: Beş, altı yıl oluyor, biz de demokrasi hayatına girdik. Girdik ama, alıştık mı?.. Estağfurullah!.. Politika kavgası hâlâ aşiret kavgasından farksız ve parti dargınlıkları mezhep dargınlıkları halinde...

C. H. P. den çıktık D. P. ye girdik, yahut D. P. den ayrıldık, K. P. ye yazıldık, değil mi? Neuzübillâh kâfir oldun!..

Yıllarca el sıkıştınız, her rastgelişte şarklı mübalâğasiyle kucaklaştığınız, akşamdan akşama kadeh tokuşturduğunuz, hattâ zaman zaman, başbaşa verip gizli ahlar çekerek, en mahrem sesinizle kendi partinizi, kendi şeflerinizi çekiştirdiğiniz dost, artık sizi görmüyor, artık size dargın bir selâm bile vermiyor!

Neden?.. İktidarda iken içinde vazife aldığınız bir siyasî topluluğun, muhalefetteki rolünü beğenmemek hakkınız değil midir?

Koreye, Hür milletler adına sen de asker göndereceksin: Diller, çıngıraklı yılan gibi uzanacak!

Atlantik paktına gireceksin. Burunlar, gelin kokusu almış kaynana kıskançlığı ile kırışacak!

Kara sapan Anadolusunu dünyanın sayılı buğday anbarlarından biri yapacaksın. Kalemler, bozguncu üslûbile sefalet mersiyesi yazacak!

Ve sen, cezbeli derviş heyecaniyle, kendinden geçmiş, ağzından salyalar akarak:

— Partim de partim!.. Partim de partim!..

Diye höngürdiyeceksin... Böyle particilik, politikayı tarikat sananlara mübarek olsun!

Konuşmağa başlarken de söyledim ya: Alışmak güçtür. Hattâ, sıgaraya bile!. İlk günlerde duman genzinize kaçar, gözünüze kaçar, öksürür ve sebepsiz ağlarsınız. Baksanıza: Şapka giymeğe alıştık ama, yirmi yılı geçti, hâlâ şapkalı düşünmeğe alışamadık. Ne dersiniz: Demokrasiye alışmamız da bu kadar uzun mu sürecek acaba?

Alışmış dedim de aklıma geldi:

Büyük bir çiftliğin beyi, her yaz civarda çergi kuran çingenelerden birinin esmer güzeli karısına tutulur. Ne yapsın? Doluya koyar almaz, boşa koyar dolmaz, Nihayet bir gün, av dönüşü, şimşek parıltıları, gök gürültüleri içinde, paçalarından yağmur suları akarak sevgilisinin çadırına damlar:

— Galiba çiftliğe dönemiyeceğim, misafirinizim bu gece...

Zengin beyi tanıyan çingene gayet memnundur:

— Aman paşam, der, hoş geldin, sefalar getirdin... Ne emrederseniz baş üstüne... Güllü size gelinlik yatağını sersin, işlemeli yorganını çıkarsın, taze yumurtadan çılbır yapsın!..

Bey, hazin hazin başını sallayarak:

— İyi, âlâ ama, der, benim bir huyum vardır: Geceleri mutlaka koynumda bir ayı yavrusu isterim... Başka türlü uyuyamam!

Çingene düşünür, taşınır:

— Vallâhi, paşam der, hepimizin birer, ikişer ayısı var ama, hiç birinin yavrusu yok... Ama, müsaade buyurun, komşulara bir bakayım hele, belki bulurum!

Yarım saat, çadır çadır dolaşan Güllünün kocası, beyi memnun edemiyeceği için üzüntülü, eli boş dönünce, bir de ne görsün?!. Anladınız elbet: Misafirle karısı, yere serilmiş gelinlk döşeğinde sarmaş dolaş yatmıyorlar mı?...

Çingene, ellerini dizlerine vurarak tatlı bir sevinç çığlığı atar:

— Ha şöyle beğim, ha şöyle... Ayıyı ne yapacaksın?.. Adama alış!.

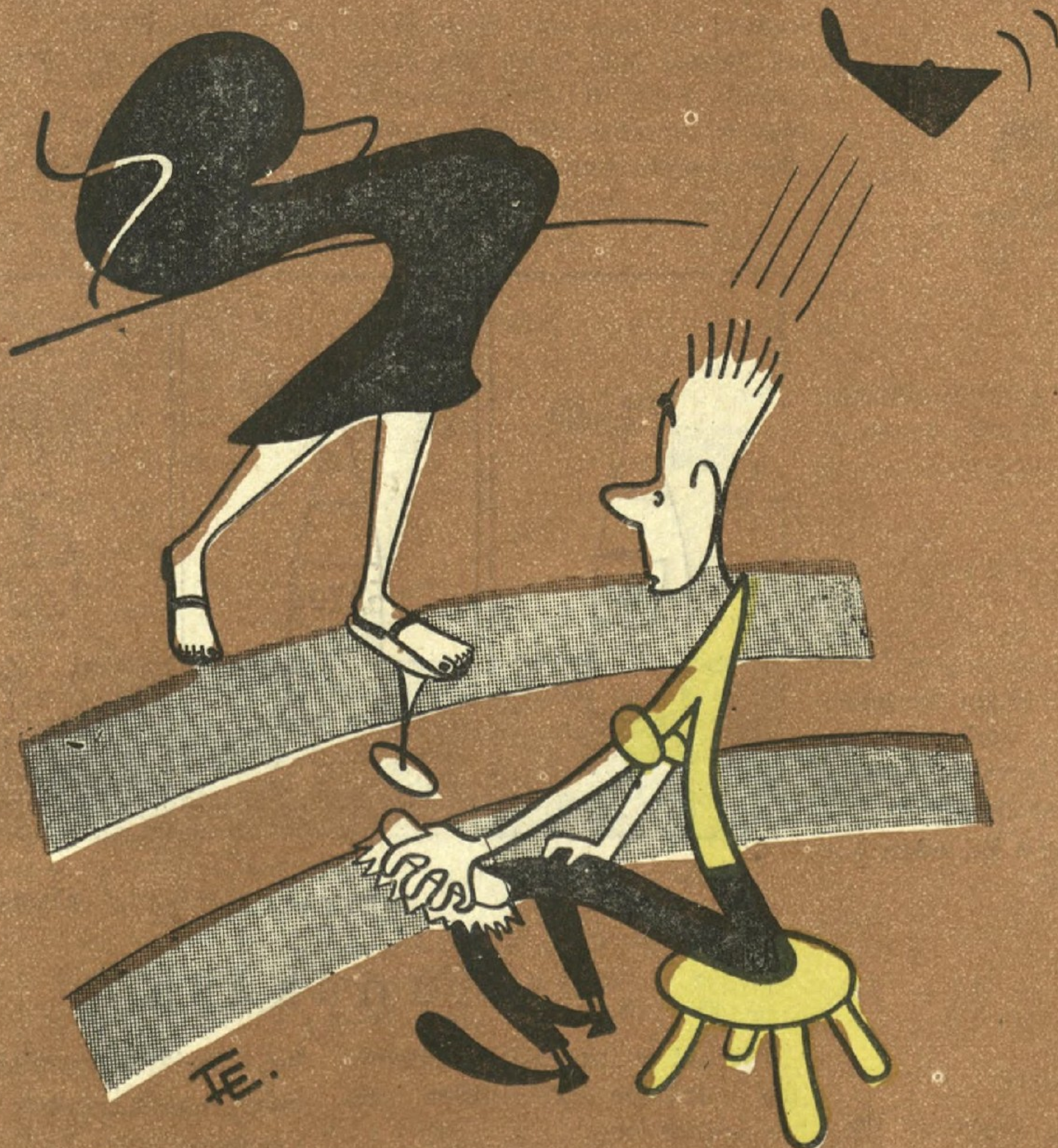
Çingenenin kakkı var: Onun düştüğü vaziyet müstesna; her işte - ayılığı bırakıp - insan olmak, hele politikada mutlaka adama alışmak lâzım!

ÇİMDİK

«Bir garip adam»

E. Cladwel

YAZISIZ!..

367

AĞAHAN
Ağırlığınca altın alan adam!

Hikâye:

Gaflet Uykusundayken

Bir insan bir kere yaradılıştan ters olmayagörsün. Şimdi Meclis tatil oldu, bütün Ankara İstanbula taşınırken, sen tut, oraya git. Akıl işte... Neyse, gittim. Gitmesine gittim ya, keşke kitmeseymişim. Son günlerde muhalefetin «nüfuz suiistimali» diye tutturdukları meğer gayet doğru imiş. Onu anladım. Hem gülünç, hem de acı bir şekilde... Size de anlatayım. Ama, siyasî bir hikâye yazacağımı sanmayın sakın. Bilâkis, bir aşk hikâyesi diyebilirsiniz.

Ankaraya, müstacel şahsî işlerimi görmek için gitmeğe mecbur kaldım. Eh, gitmişken eşi, dostu görmemek, «hâkipâye yüz sürmemek» olur mu? Olmaz elbet. Ben de bir kaç hatırlı ahbabı ziyaret ettim. Bunlar arasında hakikî ekâbirden kimseler de var. Vallâhi övünmek için söylemiyorum. Kendileri alçak gönüllü kim seler de ondan. Meselâ Muzaffer Kurbanoğlu... Görüşmiyeli yirmi beş sene kadar olmuş. Yani öküz ölmeden ortaklık ayrılalı hanidir. Lâkin vaktiyle ayni sıralarda dirsek çürütmüş olmanın o ca zibesi yok mu? İşte beni bu muhterem dostun kapısına sevketti. Sevimli çocuktur zaten. Üstelik eski dostlara karşı da son derece vefalıdır. Eksik olmasın, bir acı kahvemizi kabul etti. Şöyle, Yük sel Palasın önünde bir akşam oturduk. Sabık iktidar zamanında olsaydı, o zatın selâmını aldım diye kimbilir hangi yağlı kapılara çatar, hangi taahhüt işlerine girer, nerelerden neler vururdum. Gel gör ki, Kurbanoğlu çelebi olduğu kadar dostlukla alışverişi birbirine karıştırmıyan cinsten. Hem konuşuyor, eski gün leri yâdediyorduk, hem de, fakir, eskilerin «fâsıki mahrum» dedikleri durumda, arasıra yan gözle caddeyi kolaçan ediyordum. Nitekim Ankaranın sayılı güzellerinden biri geçince daha fazla dayanamadım. Bir münasipçe bahane bulup, muhterem dostu fazla meşgul etmemek bahanesiyle kirişi kırdım.

Bir şehrin yabancısı olmak biraz güç iş. İnsana cesaret vermiyor da değil bazı meselelerde. Şöyle beş aşağı, on yukarı, yeni bir tesadüf ümidiyle serazat dolaşırken Yosunları Toplama Kurumu genel müdürü pek sevgili dostum Münir Altıok'a rastladım. Biraz da onunla yârenlik ettik. Geç vakit otele dönüp yattım.

Ertesi sabah, sokağa çıkar çıkmaz yanımda bir hususî araba dur du. Ay, ne göreyim? İçinde dün akşam tesadüf ettiğim güzel hatunla gençten bir zat. Delikanlı hemen arabadan indi ve bana doğru geldi:

— Affedersiniz, zatiâliniz bay filânca değil misiniz?

— Evet, benim.

— Buyurun öyleyse, sizi almağa geldik.

— Geldiniz mi? Nasıl geldiniz?

— Sevda hanımla geldik işte.

Kızılcık Sopası

Sayın profesör her pazar kırlarda gezmeğe çıkar. Bu pazar karısı:

— Bay, dedi, bari Çetini de yanına al!. Çocuk biraz hava alır.

Pazardan pazara kafa dinlendirmeğe çalışan profesör bu teklifen memnun olmadı ama, karısının ve yalvarmağa başlıyan küçük oğlunun hatırını kıramadı. Çetinle beraber çıktı.

Çetin, sekiz yaşında cin gibi bir yumurcaktır. Her gördüğünü merak eder. Her saniye binbir soru sorar. Bu sefer de öyle oldu. Kır da gördüğü ağaçlara merak sardı:

— Baba!
— Ne var?
— Bu ne?
— Meşe ağacı.

— Neye yarar?

— İnce dalları yakılır, gövdesinden de kereste yapılır, marangozlar kullanır.

— Baba!
— Ne var?
— Bu ne ağacı?
— Kestane!
— Üstünde kestane yok ya?!
— Bu senin bildiğin kestane değil. At kestanesi derler, buna. Yemişi yenmez. Kerestesi kullanılır. Çok konuşma da yürü!

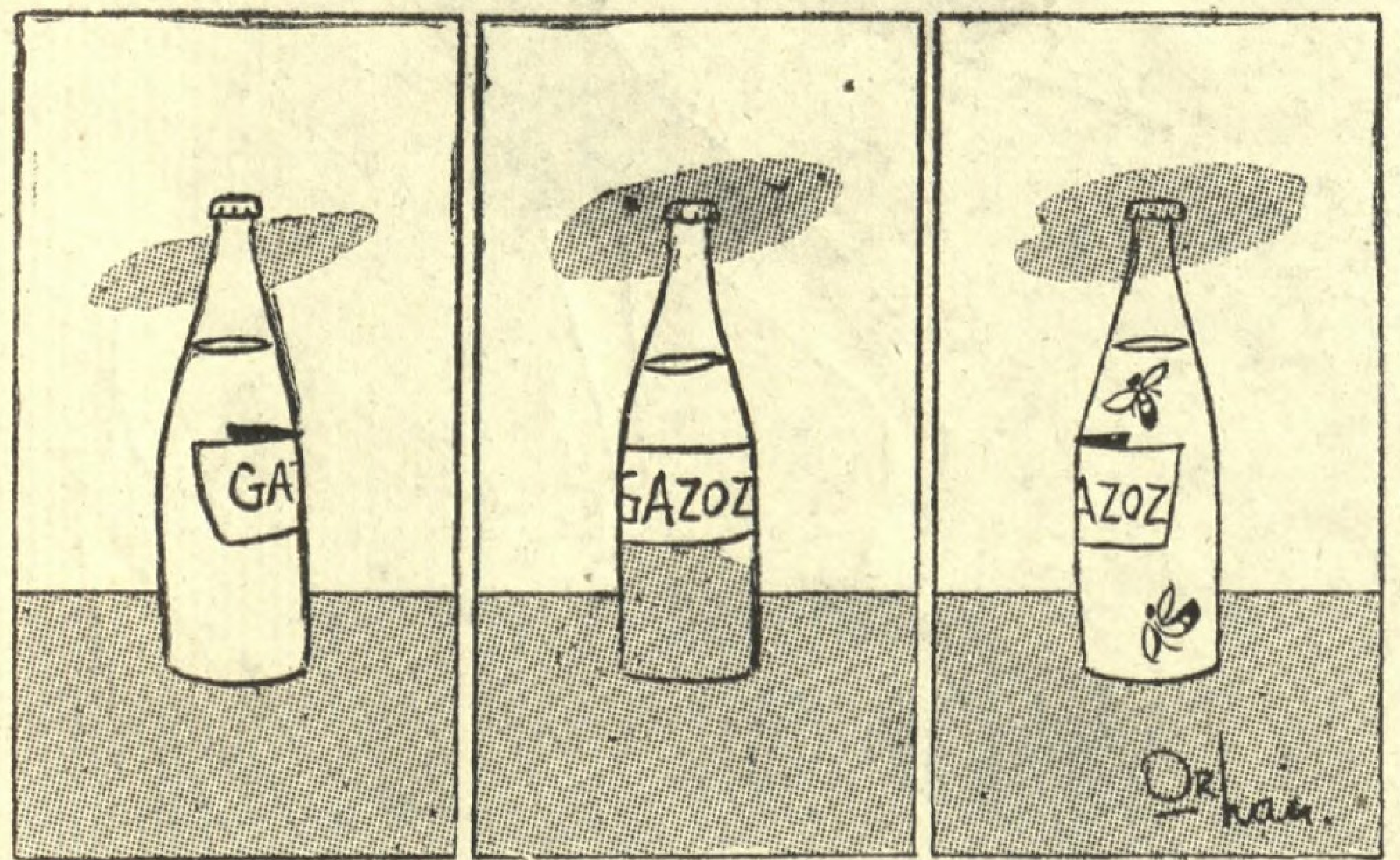
Çetin sustu. Fakat iki adım ötede tekrar bağırdı:

— Baba!
— Yine ne var?
— Bu ne?
— Kızılcık ağacı.
— Bu ne işe yarar?

Profesör durdu. Gözlerini devirerek:

— Bu mu? dedi. İnce dallarını keser, çok konuşan yaramazlara sopa atarlar!

GAZOZ :

SADE MEYVALI SİNEKLİ!..

Münakaşa

Siyaset münakaşası yapılıyordu. İçlerinden sadece susan birine dediler ki:

— Neden hiç bir şey söylemiyorsun? Herhalde senin de bu mevzuda bir fikrin vardı...

— Var tabiî, dedi, o, ama biz bir arkadaşla geçenlerde bu meseleyi münakaşa ettik ve kat'i neticeye vardık...

— Ya?..

— Evet, beni hastahaneye götürdüler, onu da karakola...

— İmdat, imdat!...
— Vallâhi bizden hayır yok bayan, hepimiz evliyiz!..

— Af buyurun ama delikanlım, henüz sizinle şerefyap olamadım. Beni niçin almağa geldiniz?

Bu sefer Sevda hanım, arabadan lâfa karıştı:

— Söyleme Kâmil, beyefendi biraz merakta kalsınlar...

Kâmil dediği tekrar bana söyledi:

— Ne yapalım efendim, öyle emir aldık. Bu bir sürpriz. Yalnız şukadarını söyliyeyim,, yüksek bir zat, bugün sizin için bir parti hazırladı. Oraya gideceğiz..

Lâhavle velâ... Yüksek bir zat, sabah karanlığında davet... Parti... Ne partisi acaba? Genç bir kadın olsam vallâhi içime şüphe girerdi. Araba da gıcır gıcır... Acaba hangi yüksek zat? Aksi gibi yükseklerden de epeyce tanıdık var... Fazla düşünmeğe lüzum görmedim, maamafih. İşin nihayeti tüysüz bir delikanlıyla zarif bir genç hanımdı karşımdakiler. Arabaya atladım. Genç adam direksiyona geçti. Ben de Sevda'nın yanı başına kuruldum. Yolda hem onu seyrediyordum, hem de çenem işliyordu:

— Kuzum Sevda hanım, beni nereye kaçırıyorsunuz?

Genç kadın fıkır fıkır gülüyordu.

— Mühim bir insan değilim ki, mağaraya saklayıp canımı bağışlamak için eşten dosttan fidye istiyesiniz. Hoş, sizinle kalacak olduktan sonra mağara bana cen net gelir ya...

Bir fıkırtı daha. Tatlı bir ses:

— Sürprizi bozmayın rica ederim. Sizi sağ salim götürmek için emir aldık. Hayatınızda belki en eğlenceli gününüzü yaşıyacaksınız...

Araba, şehirden çıkmış, zanne derim Dikmene doğru yokuşa ver mişti hızını. Virajlarda Sevda'nın tatlı ılıklığı vücudumu zaman zaman kaplıyordu. Acaba hangi yüksek ahbabım bana bu lütufkârlığı göstermişti yarabbi?

Nihayet, uzunca bir otomobil yolculuğundan sonra, araba ağaçlar içinde kaybolmuş bir kerpiçten villânın önünde durdu. İhtimal eskiden burası bir bağ kulübesiyken biraz tadille bir şeye benzetilmişti. Kapıdan girince iki genç hanımla bir genç adam bizi karşıladı.. Evin içinde eşya namına hemen hemen bir şey olmadığı gözüme çarptı. Anlaşılan hususî toplantılara mahsus bir yerdi burası. Hay aksi şeytan... Hangi yüksek ahbap?

Kâmil bey:

— Ekâbir geldi mi? diye sordu.

— Hayır, dediler, öğle üzeri gelecekler, öyle gideceğiz. Demin telefon ettiler...

Bizi bir odaya aldılar. Hanımlar da beraber. Oda ama, ne oda. Bir çilingir sofrası kurulmuş, kendimi rüyada sandım. Sevda hanım yanımda mevki aldı. O kadar da yakınımda ki, âdeta yapışık oturduk diyebilirim. En âlâ cinsten viskiler adını bilmediğim içkiler, meyvalar... Fazlaca lüks bir âlem. Sabah sabah, mahmurluk bozmağa hiç niyetim olmadığı halde, ben de dayanamadım. Sevda'nın sunduğu kadehi bir yudumda devirdim. Allah günahı varsa bozsun. Lâkin asıl merak ettiğim nokta, şu bizim yüksek zattı.

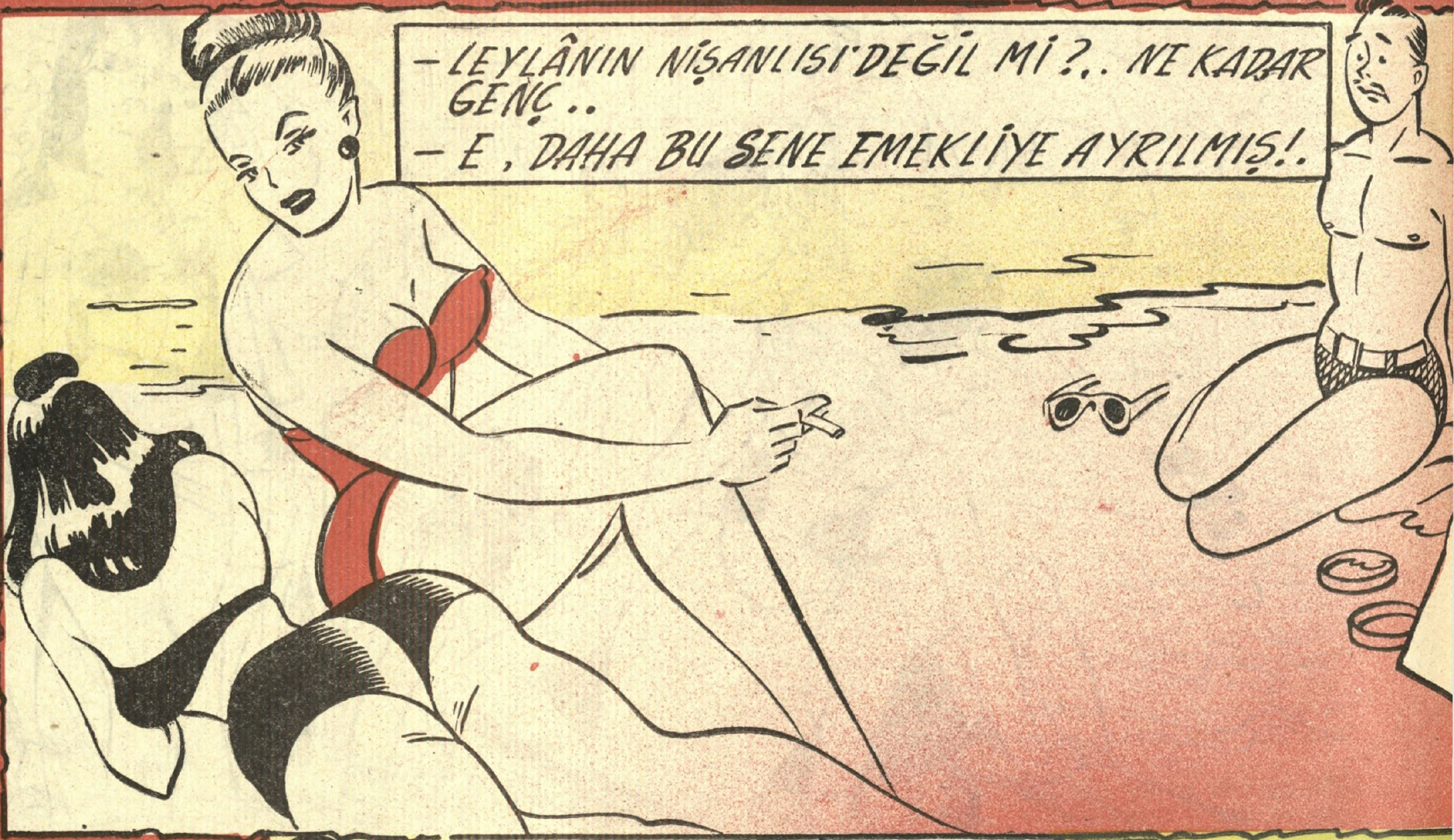
Derken gayet tatlı bir alto sesle genç hanımlardan biri yanık bir şarkıya başladı. Kafalar biraz dumanlanmış olacak ki, artık herkes hüviyetini birer birer açılmağa başlamıştı. Kâmille Sevda karıkocaymışlar. Gençlerden biri Nizib eşrafından bir ağanın oğluymuş. Milyoner. Bir başkası İzmirli bir tütün tüccarı... Hepsi de, emirle davet edilmişler. Ama, artık ne emri vereni düşünen vardı, ne de davetin sonunu. Kendi kendime, «Oğlum, enayiliğin lüzumu yok. İşte bir boğuntu yerine düşmüşsün hazır, eğlen eğlenebildiğin kadar» diyor ve biçimine getirip Sevda'ya nasıl yanıp tutuştuğumu kaş göz işaretiyle anlatmağa çalışıyordum.

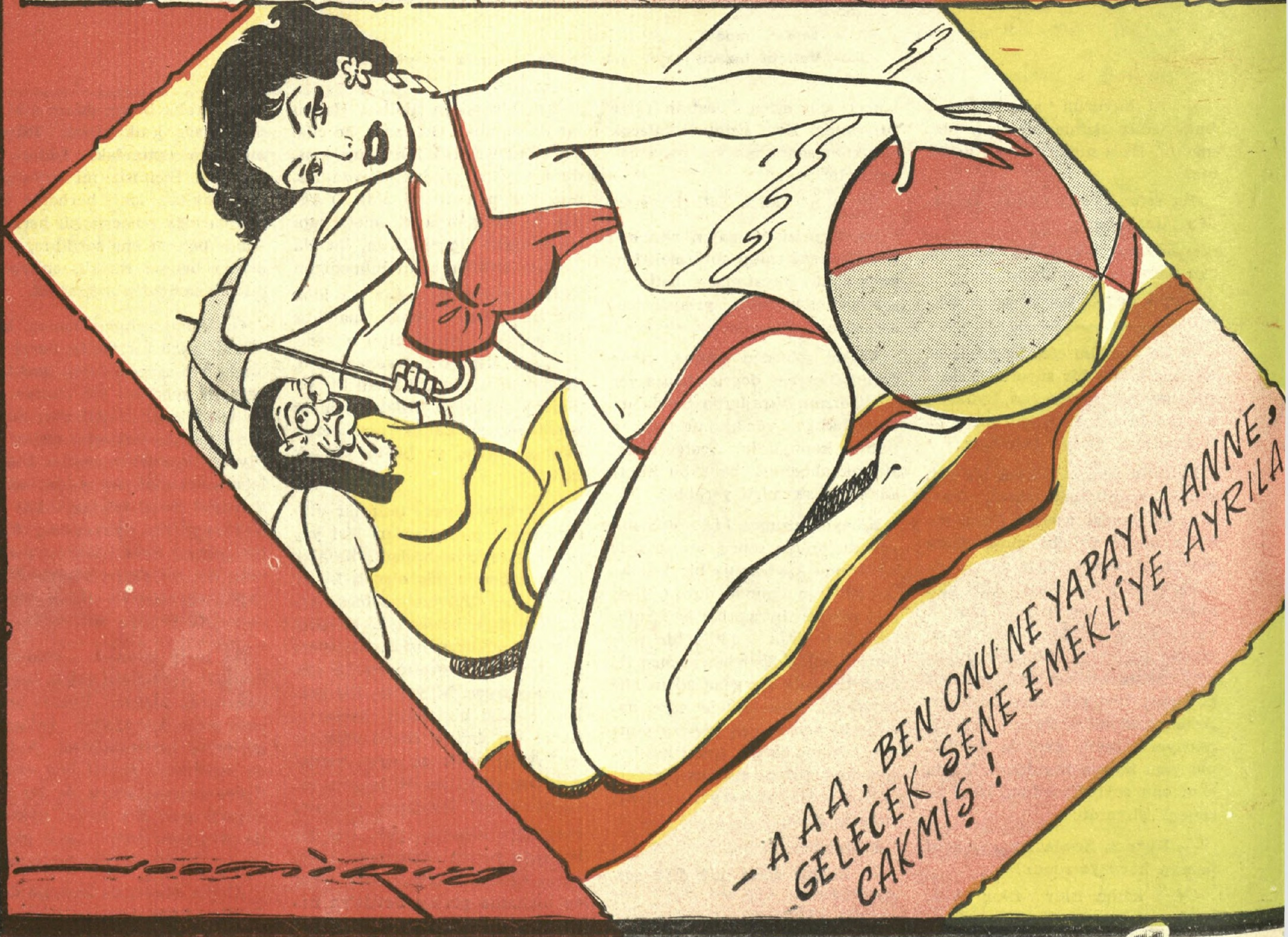
Bir aralık başım döner gibi oldu. Ayağa kalkmıştım. Düşmemek için yanımdaki kadına tutundum. Biçimsiz mi tutmuşum ne? Vakitsiz içki, herhalde başıma vurmuş olacak ki, herkesin içinde ben mi ona sarıldım, o mu benim belime sarıldı, anlıyamadım. Kendimden geçmişim.

Gözlerimi açtığım zaman, büsbütün başka bir yerde, baraj yolunda bir ağacın altına uzatılmış buldum kendimi. Ne cüzdan, ne de içindekiler... Allahtan bizim basın kartına dokunmamışlar. Yürüye yürüye şehre geldim. Doğru, İstanbuldan tanıdığım için vali ve Emneyet Genel Müdür vekili Kemal Aygün'ün makamına. Allah razı olsun, beni hemen yanına aldı. Ay, bir de ne göreyim? Sabahki ağazade ile tütün tüccarı da orada değiller mi?

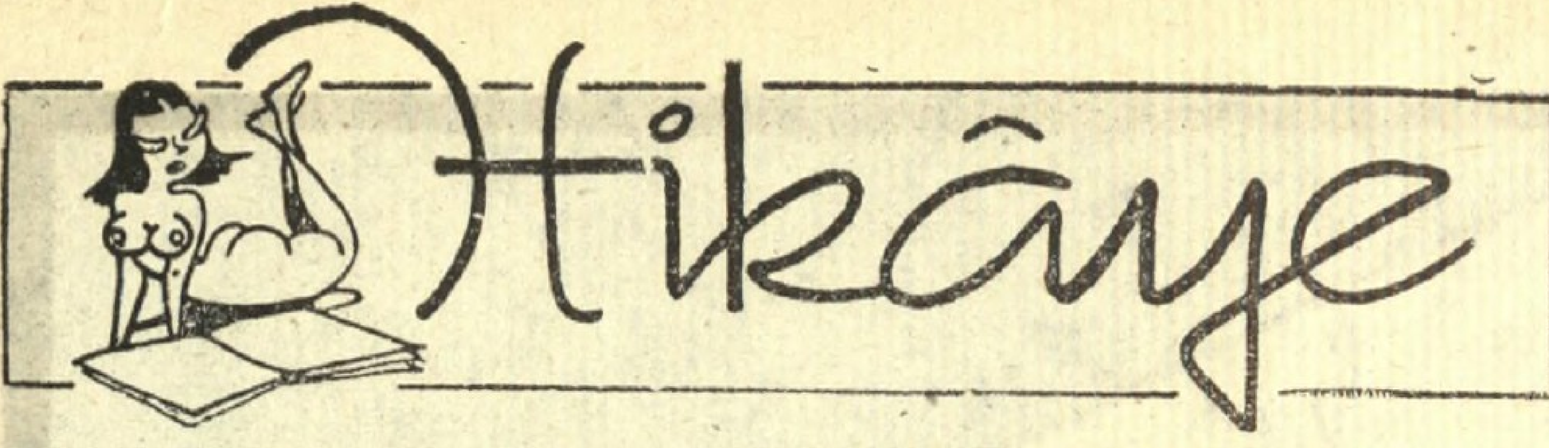
İki saate kalmadı, otomobilli sanıklar verdiğimiz eşkâl üzerine yakalandı. Meğer, bunlar şehre yeni gelen hacıağaları kollarlar, gözlerine kestirdiklerini, Ankara da tanıdıkları zevatı ima ederek davet ederler, sonra da bu hale koyarlarmış. Biz gaflet uykusun da uyurken, onlar asıl partiyi vurup İstanbula geleceklermiş.

Allaha şükür, ne hacı, ne de ağa olmadığım için, en ucuz kurtulan bendim.

– LEYLÂNIN NİŞANLISI DEĞİL Mİ ?.. NE KADAR GENÇ..
– E, DAHA BU SENE EMEKLİYE AYRILMIŞ!.

– A AA, BEN ONU NE YAPAYIM ANNE, GELECEK SENE EMEKLİYE AYRILA
ÇAKMIŞ!

— HİZMETÇİ BULABİLDİNİZ Mİ ?.
— HAYIR... BİZİM KIZA EMEKLİ BİR KOCA BULDUK, HER İŞİMİZİ GÖRÜYOR!
— DUYDUN MU ?.. AYTEN GEBE İMİŞ ...
— ALLAH ALLAH.. HANİ KOCASI EMEKLİ İDİ !.

Yanlış Manevra

Onu plâjda yay gibi görür görmez, göğsüne tabanca dayanmış bir yeni zengin gibi titremeğe başladım. Yeni ve cimri bir zenginin azabı, korkusu ne olabilirse, benim o andaki duygularım da ancak ona kıyas edilebilirdi.

Hiç şüphesiz bu oydu. O, yani hayatımı, mukadderatımı yoluna koyduğum güzel kız... Bir anda ne yapacağımı kararlaştırdım. Yanındaki sporcu gövdeli, tığ gibi delikanlının birdenbire yakasına yapıştım. Yakasına yapıştım diyorum ama, söz gelişi... Çünkü herifte yaka paça hak getire... Mayoyla dolaşıyor. Şöyle kolundan tuttum ve... Hangi milletin atasözüymüş o? İlk tokatı vuran kazanır diye? Koluna yapışır yapışmaz herif ilk tokatı suratıma indirdi. Kılım bile kıpırdamadı. Ayaklarımı gerdim ve ikincisini bekledim.

Ama ikinci tokat gelmedi. Çünkü sevgilim aramıza girmişti. Tatlı sesiyle:

— Ne oluyorsunuz kuzum? diyordu, ne var?

Ona hakaret dolu bir bakış fırlattım. Plâjda kumlara tükürmek yasak olduğunu bilmeseydim bir de yere tükürerek hakaretimi Amerikanvari bir usulle belirtecektim. Bu sefer herif sözü aldı:

— Delimisiniz be?

Vay kibarzade vay... O ne üslûptu öyle? Ayni sertlikle cevap vermekte gecikmediğimi söylemeğe bilmem hacet var mı:

— Evet, deliyim.

— Doktora gitsene...

— Beni deli eden bu kızdır. Be nimle sözlüdür. Sonra utanmadan gelip plâjlarda senin gibi aşağılık heriflerle fink atıyor...

— Ağzını topla oğlum. Yoksa alırım paçanı aşağı...

Ayağımı kaldırdım:

— Al bakalım. Becerebilirsen çift paça dalmağı da unutma...

Oğlan şaşırdı. Kız:

— Rica ederim, herkes size bakıyor. Ne istiyorsunuz bizden?

— Bana mı söylüyorsunuz bunu küçük hanım? Benim sizden ne istediğim malûmdu. Ama artık bitti. Hiç bir şey istemiyorum.

— Öyleyse rahat bırakın bizi.

Bu sefer delikanlı fitili aldı:

— Hayır, izahat vermeden bir yere gidemezsiniz...

— Burası Birleşmiş Milletler değil. Hiç kimseye izahat veremem.

— Nasıl veremezsin be? Sen gel, kıza hakaret et, bana ileri geri söylen, ondan sonra da kuyruğunu kıstır savuş., Yağma mı var? Ne istiyordun, söyle bakalım şimdi bu hanımdan?.

— Hiç bir şey istemiyorum. Artık onun yüzünü bile görmek istemiyorum. Pek bayağı bir mahlûk olduğunu anladım. Verdiğim sözün de hükmü yoktur. Yenisini çıkartacağımdan...

— Dur babalık. Ne sözü bu?

— Bu kızla nişanlanmağa söz vermiştim. Daha doğrusu o bana söz vermişti. Ama görüyorum ki, benim gibi cevherli bir gencin yerine senin gibi birisini koymakta tereddüt etmiyor...

Kız, bir kahkaha kopardı:

— Ay pek hoş... dedi, isminiz ne sizin?

— Demir. Sanki bilmiyormuşsunuz gibi...

— A, biliyorum tabiî... Şimdi hatırladım.

— Maşallah, hafızanıza diyecek yok...

— Ne hafızası oğlum? Bu hanım daha Ankaradan iki gün önce geldi. Seni nereden bilsin?

Bu sefer afallamak sırası benimdi:

— İki gün evvel mi geldi? Olamaz.

— Olamazı yok, böyle...

— Haniya beni hatırlıyordu?

— Hatırlıyorum elbet.

Kız, yanındaki hayta oğlana döndü:

— Hani sana bahsetmiştim. İkiz kızkardeşim İstanbulda şapşalın biriyle nişanlanıyormuş, resmini filân göndermiş, Demir isminde, sor soruştur diye... Anlaşılan bu olacak...

Beni ayılttıkları zaman, başım da gençten bir doktor duruyordu :

— Bir şey değil, dedi, güneşte fazla kalmış olacaksınız herhalde..

Sersem sepet kalktım. Artık bir daha nişanlanacağım kızı nasıl arayayım? Bitti, ebediyyen bitti. Bazan bir yanlış manevra, koskoca bir ganimeti elden kaçırtıyor.

— Hikâyeci —

Müjgân — Bu son buluşmamız olsun sevgilim; yarın ilk defa buluşuyormuşuz gibi gel!...

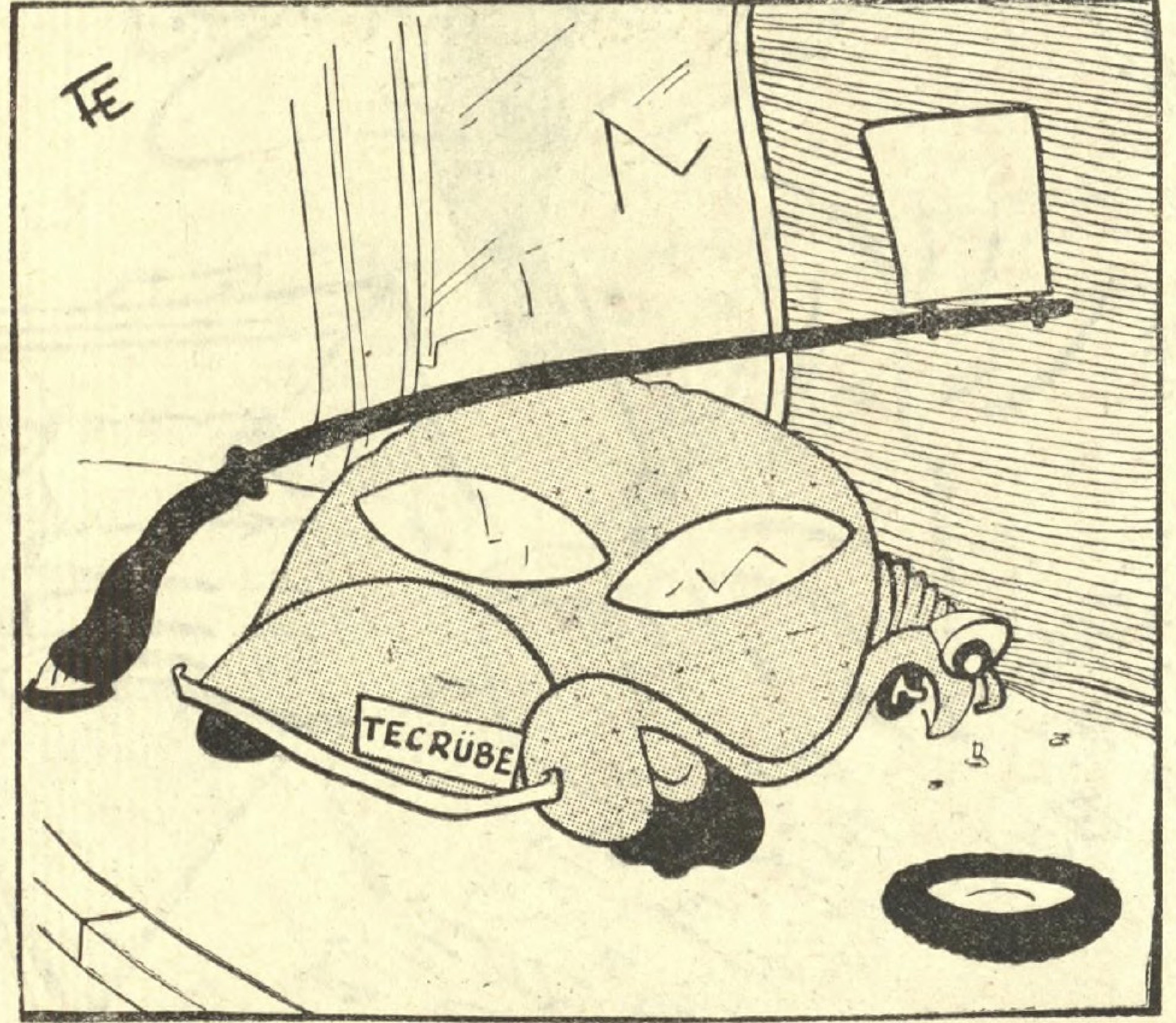
YALAN

Yeni Sabah sahibiyle Ahmet Emin Yalman, konuşuyorlardı. Safa Kılıçlıoğlu Yalmana:

— Yazdıkların hep yalan, dedi, bâri bundan sonra doğru yaz..

Ahmet Emin, elindeki Yeni Sabahı göstererek gülümsedi:

— Zaten ben de sizin yazdıklarınızı gördükten sonra buna karar vermiştim. Çünkü bana nisbetle siz daha eşsiz yalanlar uyduruyorsunuz..

YAZISIZ!..

Dünya Mizahından

Önce dolabı

Yazan :
André Michel

«Selâmet» oteli sahibinin karısı gayet güzel bir kadındı; ama otel sahibi de iriyarı, dehşetli kıskanç bir herifti. Boitsec bunun için, kadının âşıkı olmuştu ama, ancak alelâde erkek kuvveti yerine zekâ ve incelik numaraları döktürmek sayesinde buna muvaffak oluyordu.

Bir akşam otel sahibi M. Destire bir arkadaşına yemeğe gitti. Otele bakmak üzere yalnız kalan karısı da, sevgili Boitsec'ini yatak odasına aldı. Tam, yediklerini hazım için İsveç usulü jimnas tiğe kalkacakları sırada bitişik odadan ayak sesleri gelmez mi? Hemen kulakları diktiler. Ağır ağır atılan adımlar, otel sahibinin vakitsiz döndüğünü haber veriyordu. Allahtan oda kapısı içeriden kilitliydi. Kocanın iri yumruğu kapıyı gümletti.

Boitsec, bütün bu gibi ahvalde âşıkların yaptığı gibi, dondu kaldı. Nefesi daralıyor, eli ayağı kesiliyordu. Hele kalbinin motoru öyle çalışmağa başlamıştı ki... Hep, acaba şu koca olacak ayı iki dakika daha bekliyemez miydi diye düşünüyordu. Bereket suç ortağı tecrübeliydi. Hemen aklını başına topladı ve yataktan atlıyarak dolabı açtı. Esvapların arasında sevgilisine bir sığınak hazırladı. Önce elbiselerini ve arkasından kendisini dolaba tıktı.

Zavallı genç, elbette daha rahat bir yerde başını dinlemeği tercih ederdi. Ama yer beğenmek onun elinde değildi. Kapıda sabırsızlanıp gök gürlercesine böğüren herifin pençesine düşmektense «ne verseler ana şakir, ne kılsalar ana şad» deyip dolaba girmekten başka çare bulamadı. Dolap kapanınca kadının özürler diliyerek kocasına kapıyı açtığını duydu. «Henüz dalmışım da... Duyamadım da...» diyordu. Meğer yemekten sonra herifler erkenden sızmışlar. Otelci de böyle şeye fena sinirlendiğinden vurmuş kapıyı çıkmış...

Sesler hafifledi. Boitsec, bundan yatacaklarına hükmetti. «Adamı atlatacak sanıyordum. Bak sen başıma gelenlere» dedi kendi kendine. «İnşallah hemen zıbarır da tüyerim».

Otelci sahiden yattı ama hemen zıbarmadı. Karısiyle cilveleştiler, konuştular. Boitsec de bunları dinledi. Sonra sustular. Bir çeyrek sonra bed bir horultu duyuldu. Canavar uyuyordu. Boitsec sabırsızlanmağa başladı. Son ra karyolasında hafifçe gıcırdadığını duydu. Kadın kalkıyordu. Lâkin bu sevinci çok sürmedi. Çünkü horultular kesildi ve herif karısına sordu: «Ne kalkıyorsun? Hasta mısın?» Kadın cevap verdi: «Hayır şekerim! Hemen yatacağım». Ve hemen yattı da. Boitsec, «hoppala! Bir çeyrek daha burada bunalacağım... amma çile» diye düşündü.

Bu sefer yarım saat geçti. Ses sada yok. Boitsec, dolabı açmağa uğraştı. İki kanatlıydı dolap. Üstelik tepeden çengelliydi de. O, bununla uğraşırken dolabın tahtaları öyle bir çatırdadı ki, herif sıçrıyarak bağırdı: «Kim o?..»

Boitsec sıfırı tüketti. «Tahtalar gıcırdamıştır» diyordu kadın. Ama adam bukadarla kalmadı. Karısını yatıştırmak için kibriti buldu. Baş ucundaki gece lâmbasını yaktı. Lâkin uyku sersemliğile kolunu lâmbaya çarptı. Lâmba yere devrildi, kırıldı. Gaz, her tarafa yayıldı ve alev aldı. Derken yatak çarşafları, perdeler lâhzada parlayıverdi. Kadın korkudan bir çığlık atarak düştü bayıldı. Kocası hemen onu kucaklıyarak dışarı götürdü. Avaz avaz: «Yangın var! yetişin!» diye bağırıyordu.

Boitsec, dolap kapaklarının arasından bütün bunları görüyor, duyuyordu. Korkudan deli olacaktı. Diri diri kebap haline gelmek, zorla değil ya, oğlanın aklına dokunuyordu. Kapı da öyle sağlamdı ki, her şeyi göze alsa bile kırıp çıkamıyacaktı.

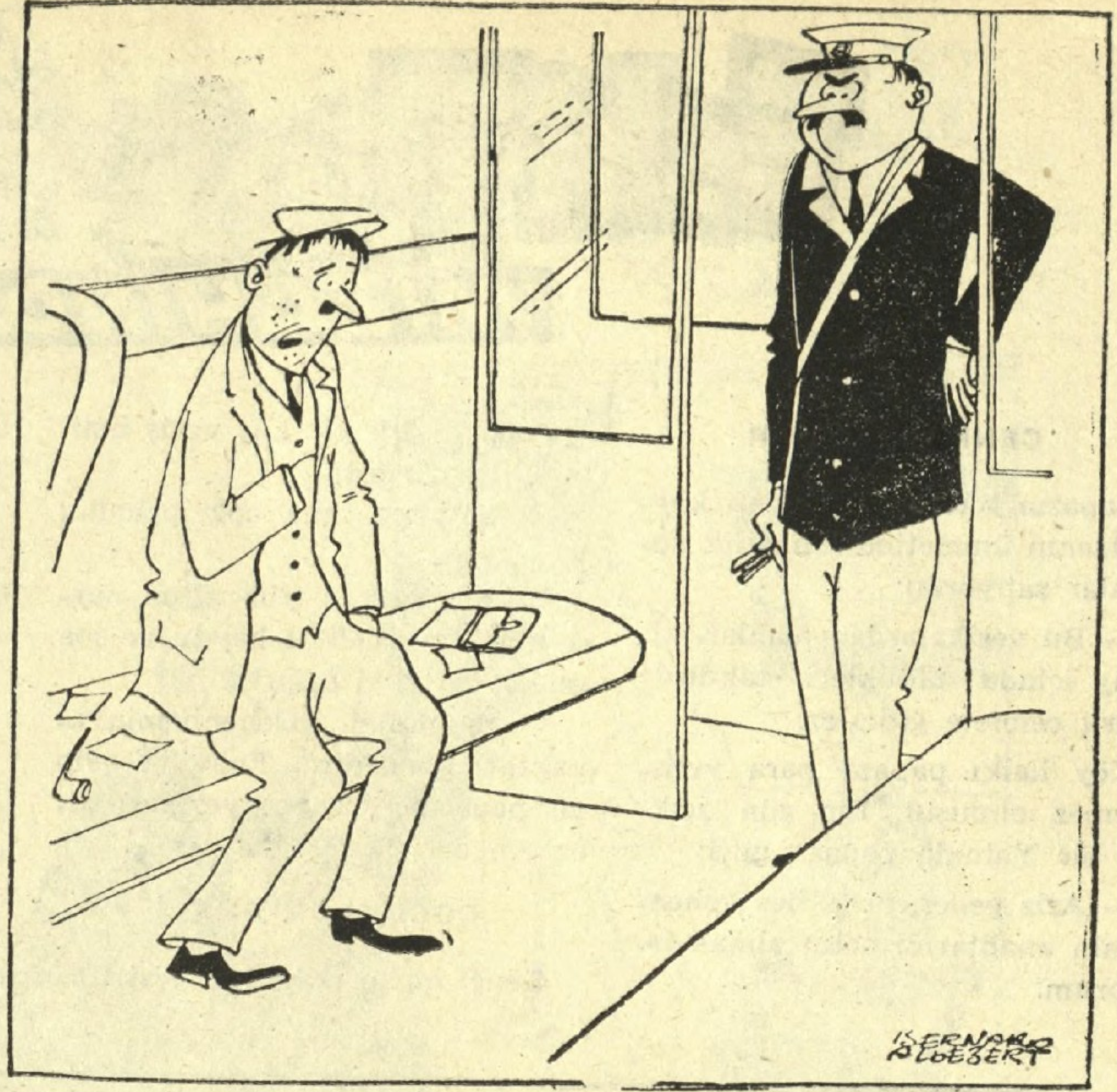
Odaya lâhzada insanlar dolmuştu. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Kimi «su getirin!» diye bağırıyor, kimi «itfaiyeye haber verin» emrini savuruyordu. Biri:

— Kül atalım kül... diye bağırdı. Bir başkası:

— Ulan ne duruyorsunuz, elmasları kurtarsanıza!.. diye gürledi.

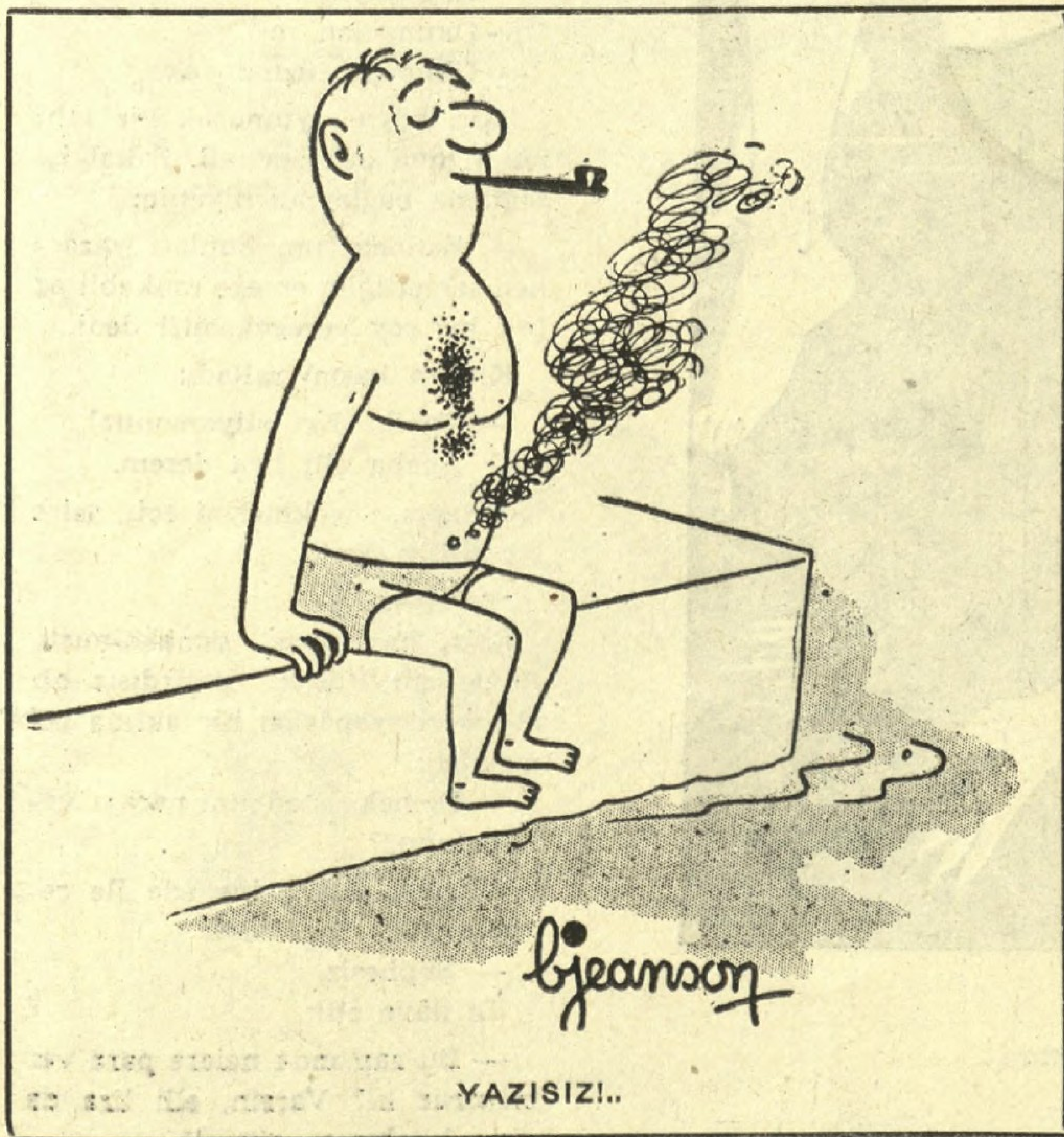
O zaman, bir köşede herkesin unuttuğu kapısı iki kanatlı, hantal dolaptan canhıraş bir feryat yükseldi:

— Elmasları ne yapacaksınız hayvan herifler! Önce dolabı kurtarın, dolabı!.

— Hani biletin?...

— Aman memur bey, bir küçük kâğıt parçası münakaşaya değer mi?!..

YAZISIZ!..

ZAVALLI DELİ

Bir gün bir deli tımarhane müdürüne başvurdu:

— Efendim, dedi, bizim koğuşta bir deli var...

— Ya?.. Ne yapıyor?

— Burada ne arslan var, ne kaplan, ne de sırtlan diyor. Halbuki etrafı hep o hayvanlarla dolu...

373

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN

CENNETTEKİLER

Papazın birisi, bulunduğu köyde İsanın ümmetine cennetlik vesikalar satıyordu:

— Bu vesikalardan alanlar, altı ay içinde öldükleri takdirde doğru cennete giderler.

Köy halkı papaza para yetiştiremez olmuştu. Bir gün açıkgöz bir Yahudi, papaza gitti:

— Aziz peder, dedi, ben cehennemin anahtarını satın almak istiyorum.

Papaz, kârlı bir alış veriş ümidile cevap verdi:

— Satarım ama çok pahalı... Yüz altın.

Yahudi hemen yüz altını saydı, anahtarı cebine koydu ve sonra köyde tellâl bağırttı:

— Ey millet... Cehennemin anahtarı bendedir... Enayilik edip de papazdan cennet vesikası almayın artık!

ÇOCUKLUK EMELİ

Genç muharrirlerden biri Ertuğrul Muhsinle görüşüyordu. Bir aralık:

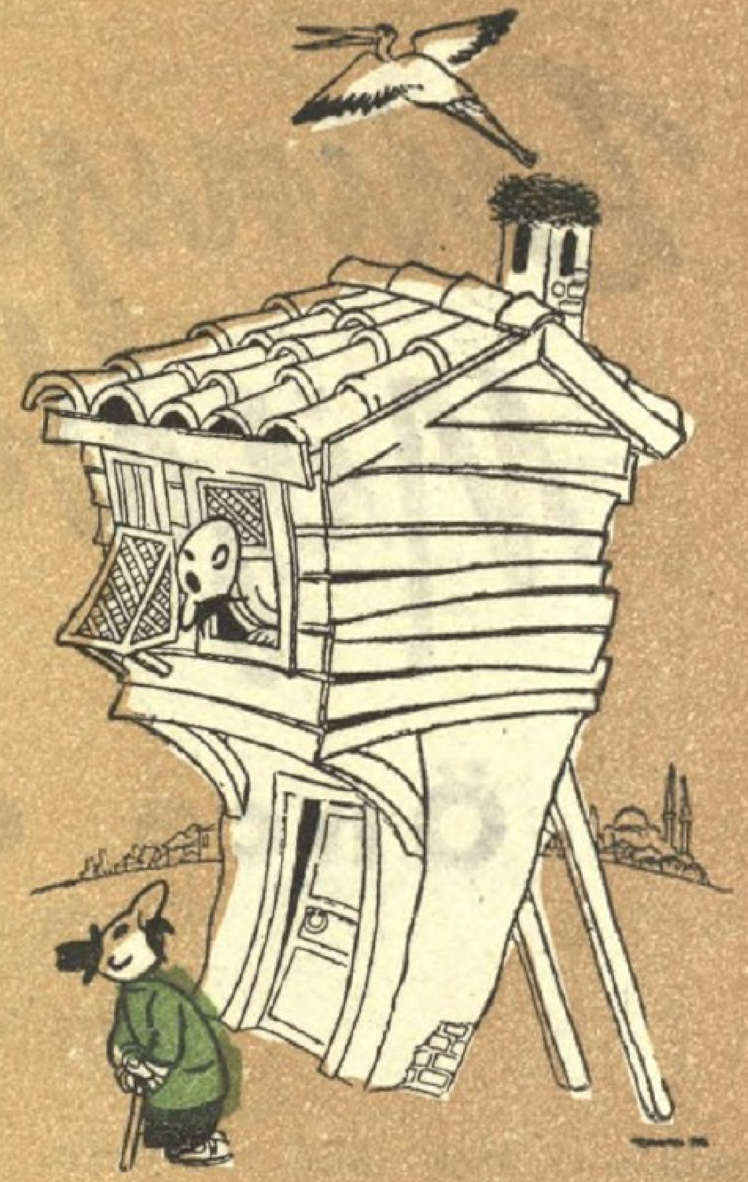
— Üstat! dedi. Çocukluğunuzda beslediğiniz emellere nail oldunuz mu?

Muhsin başını salladı:

— Evet, birine!

— Nedir?

— Mektepte iken benden büyük,, haşarı bir oğlan vardı. İki de bir tutar, tepemdeki saçları çekiştirirdi. Ben de o zaman, içim den «Ah şu saçlarım olmasa!» diye söylenirdim!

— İstanbul imar edilirken tarihi âbidelere dokunulmıyacakmış.. Bizim ev de kurtuldu demektir!.

— Sizin ev tarihi midir?.

— Değil ama, İstanbul imar edilinceye kadar tarihî olur!..

— İyi ki imdadıma yetiştiniz, yoksa boğulacaktım...

— Nasıl olur? Daha dalmamıştınız bile...

— Sudan değil, yalnızlıktan boğuluyordum!..

HİZMETÇİYE GÖRE

Reşat Nurinin evine bir misafir geldi. Kapıyı açan hizmetçiye sordu:

— Bay evde mi?

— Evde...

— Çalışıyor mu?

— Hayır!. Zaten o çalışmaz ki akşama kadar oturur yazı yazar.,

KİTAPÇIDA

Şair, kitapçıya defterini uzattı:

— Şiirlerim...

— Çok güzel.

— Bastırmak istiyorum...

— Pekâlâ...

— Acaba siz basar mısınız?

— Hay hay!.

— Okumadan mı?

— Okumıya lüzum yok...

Şair, böyle yumuşak bir tabi bulduğuna pek sevindi. Fakat işi sağlama bağlamak niyetile:

— Zannederim, bunları yazarken sarfettiğim emeğe mukabil az çok bir şey vereceksiniz! dedi.

Kitapçı başını salladı:

— Tabii... Ne istiyorsunuz?

— Acaba elli lira desem.

Kitapçı, çekmesini açtı, şaire bir ellilik uzattı:

— Buyurun!

Şair, hayretten donakalmıştı. Böyle gürültüsüz, patırdısız bir alış veriş yapacağı hiç aklına gel memişti:

— Demek, istediğim parayı veriyorsunuz?

Kitapçı, pişkin bir eda ile cevap verdi:

— Şüphesiz...

Ve ilâve etti:

— Bu zamanda nelere para ver miyoruz ki? Varsın, elli lira da sizin kitabınıza gitsin!

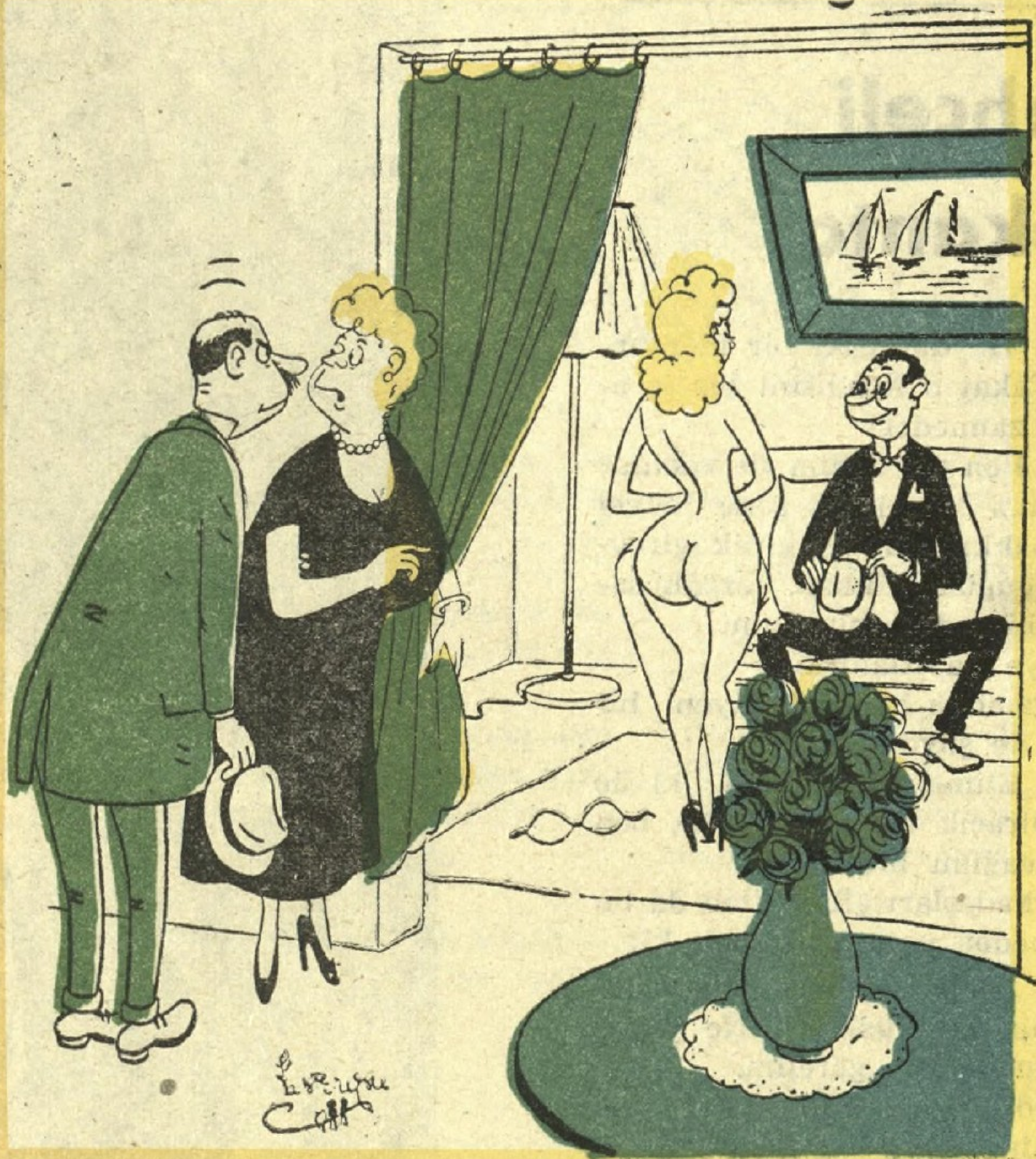
374

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

— Bu sabah bir kardeşim dünyaya geldi.
— Ay, senin baban üç senedir dışarda değil miydi?..
— Evet ama, her gün anneme mektup yazıyordu!..

— İl Travaso —

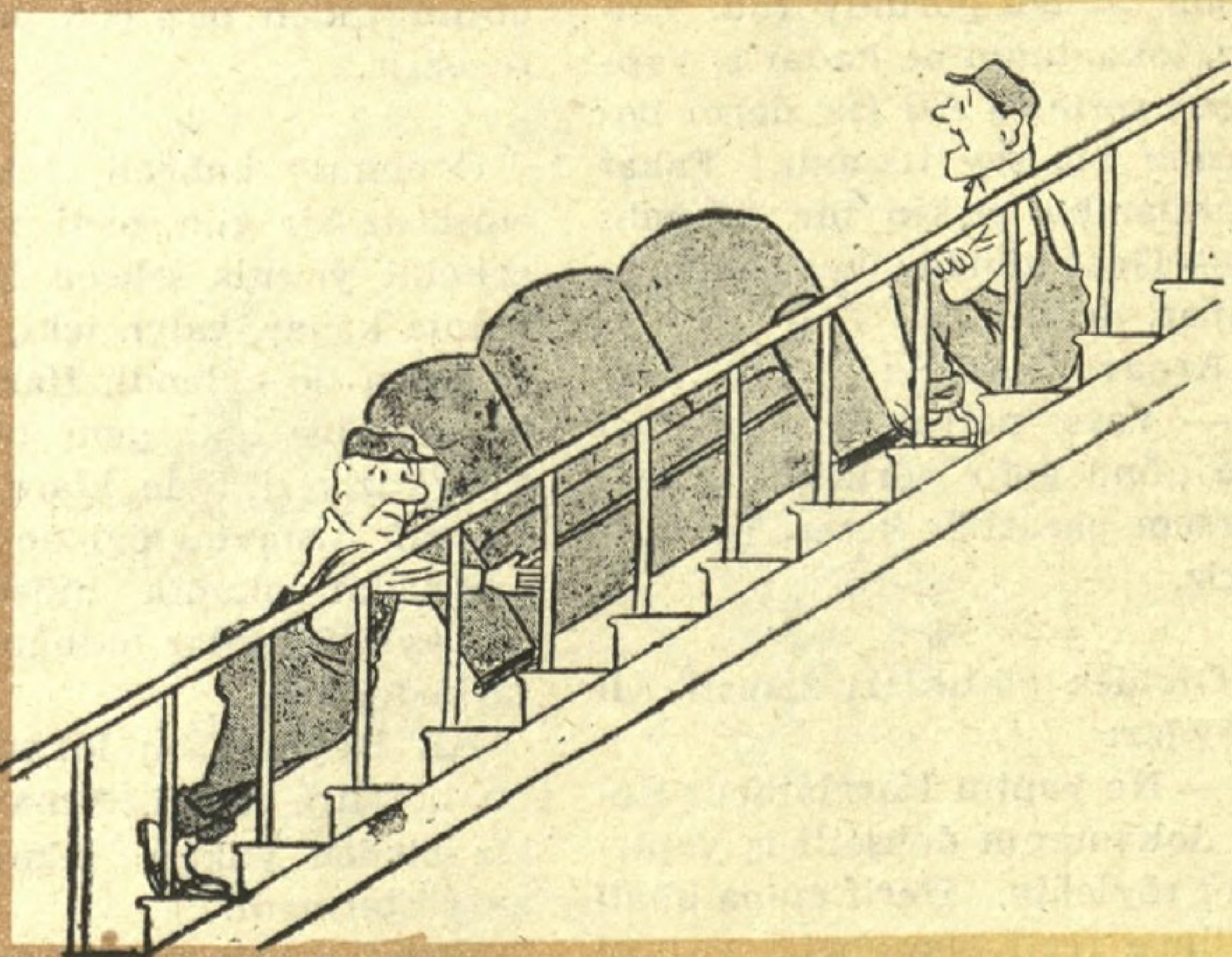
— Ne yapsın kızcağız?.. Nişanlısı: «Benden hiç bir şeyini saklama» demiş!..

— Fou Rire —

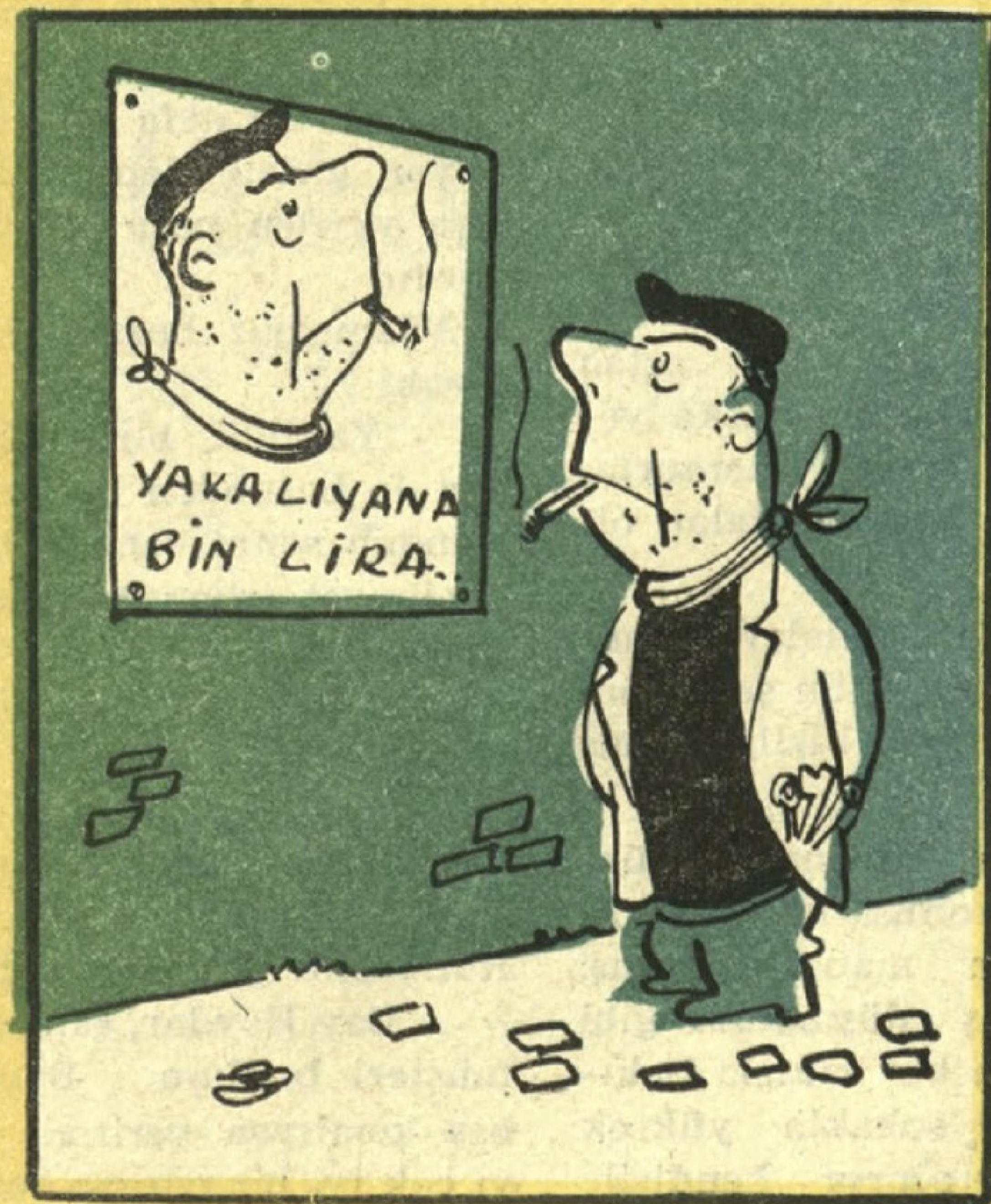
Kadın — Ben gençliğimde yatak odama giren ne nazik hırsızlar görmüştüm!..

— İci Paris —

Yukarıdaki — Biraz dinlenelim!..

— Colliers's —

— Dünyada bu bin lirayı alamıyacak bir tek insan varsa o da benim!

— İl Travaso —

Bahçeli Lokanta

Ali Haydar eski bir memurdu. Fakat o kendisini bir iş adamı zanneder:

— Ben ne dedim de memur oldum... Yirmi beş sene evvel bir bakkal yanına çırak gireydim bugün dükkân, tezgâh sahibi bir adam olurdum!

Diye hayıflanırdı.

Ağzından hiç düşmiyen bir sözü de şuydu:

— Elime, fazla değil, iki üç bin liracık bir para geçse, ben yapacağımı bilirim!

Arkadaşları gibi, Allah da bu teraneden usanmış olmalı ki:

— Al, ya kulum, sana istediğinin iki mislini... Ne yapacaksan yap ta görelim.

Dedi ve ona millî piyango vasıtasile on bin lira gönderdi.

Parayı alır almaz, Ali Haydarın ilk işi istifasını vermek, ikincisi dört bin liraya üç odalı evile, bahçesile ve bütün mutfak takımile kelepir bir kır lokantası satın almak oldu.

Civarda bir tütün, bir boya fabrikası, iki daire ve birçok ev vardı.

Haydar, küçük bir hesap yaptı. Hem ucuz ve temiz yemek yedirmek suretile halka ve vatana hizmet edecek, hem de memuriyetten aldığının on misli para kazanacaktı.

Fakat ne çare ki zavallı Ali Haydar malın en temizini, ahçının en ustasını kullandığı halde, umduğunun onda biri kadar iş yapamadı. Gün oldu ki, ailesinden ve günden güne artan misafir akrabalardan başka yemeğini yiyen, vergi memurlarından başka kapısını çalan olmadı.

Bütün boya ameleleri, memurlar ve hattâ bütün şehir onu batırmak için söz birliği etmiş gibiydi.

Ali Haydar, kapısının önünde duruyor, konuşa konuşa yoldan geçenlere malını çalmış, hakkını yemiş düşmanlar gibi kinli ve siyah bir bakışla bakıyordu. Hele sokakta yüksek sesle gülenler olursa kendisile eğleniyorlar sanarak hiddetten kuduruyordu.

Bir sene kadar uğraştıktan, geri kalan parayı yedikten, fazla olarak ta bin lira borca girdikten sonra gidilecek en doğru yolu keşfetti: Lokantayı satmak!...

Fakat, bu defa müşteri bulamıyor, gazete ilânlarına, tellâllara verilen para havaya gidiyordu.

Adamcağız bazan ellerini açarak:

— Yarabbi, bir yangın gönder de başımdan bu belâyı al... Bundan sonra senden bir ihsan ve inayet istersem anam avradım olsun!...

Diye bağıra bağıra dua ediyordu.

★

Bir akşam üstü, tütün amelesinden Haralambo isminde bir Rum, onu görmeğe geldi:

— Bay Haydar, sana yağlı bir müşteri buldum... Bana yüzde beş komisyon verirsen lokantayı çok iyi bir paraya satacağız...

Haralambonun bulduğu müşteri, Manastırlı bir Arnavuttu. Çok parası vardı. Bir kır lokantası satın almak istiyordu.

Ali Haydar sevinçten Haralambonun boynuna sarılmamak için kendini zor zaptetti.

Adamcağız en yeni elbiselerini giydi ve zengin Manastırlı ile görüşmek üzere Sirkeci otel lerinden birine gitti. Uzun uzun konuştular. Arnavudun saf bir adam olduğu görülüyordu. Yalnız, lokantanın ne kadar iş yaptığını sorunca Ali Haydarın boğazına bir şey tıkandı. Fakat Haralambo pişkin bir adamdı:

— Gece gündüz, her zaman iş yapar, dedi...

Arnavut sadece:

— Yarın perşembe, dedi. Cuma günü gelir görürüm. Beğenirsem pazarlığı keser, işi bitiririz.

★

Otelden çıktıkları zaman Ali Haydar:

— Ne yaptın Haralambo? dedi, lokantanın dehşetli iş yaptığını söyledin... Herif cuma günü gelince rezil olacağız!...

Haralambo da evvelâ ümitsizliğe düştü. Fakat, birkaç dakika sonra ona bir fikir geldi: Haralambo, tütün amelesinden elli altmış kişiyi bahçeli lokantada içki içmeğe, yemek yemeğe davet edecekti. İş o suretle idare edilecekti ki, saf Arnavud bu kalabalığı lokantanın her günkü müşterisi sanacak ve ümitlerinden pek çok para verecektir.

★

O cuma, bahçeli lokantada emsalsiz bir gün geçti. Kadınlı, erkekli yetmiş seksen kişi geç vakite kadar, çalgı, içki, yemek ve oyun ile eğlendi. Haralambo ve nişanlısı olan genç bir Rum kızı vaziyeti öyle idare ettiler ki, saf Arnavud öğleden akşama kadar lokanta müşterilerinin ayni insanlar olduğunu bile farkedemedi.

Ali Haydar, bu lokanta için on bin lira istedi. Arnavud sekiz binden yukarı çıkmağa rıza göstermedi.

Ertesi sabah buluşmak üzere ayrıldılar.

★

O günden sonra Ali Haydara

Erkek — Benim deniz gibi bir kalbim vardır...
Kadın — Öyleyse biraz girip yüzeyim!..

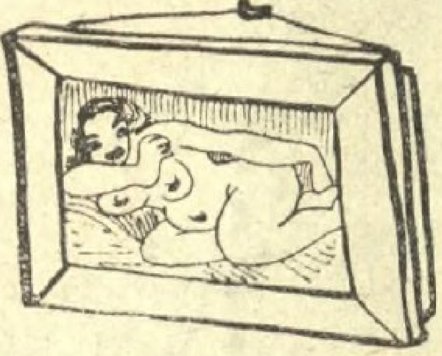
376

Manastırlı Arnavudla görüşmek nasip olmadı.

İki ay sonra, eski memuriyetini istemeğe gittiği gün bir arkadaşı ona şunları söyledi:

— Başına gelene hem üzüldüm, hem güldüm. Haralambo isminde bir külhanbeyi, bildiklerinden bir Arnavudu yakalamış, senin lokantanı alacak zengin bir müşteri diye getirmiş... Sana, bedavadan, yetmiş seksen kişilik bir nişan ziyafeti ver dirmiş!...

Böcek

SEBEBİ VAR

İstikbale ait hayaller kuruyorlardı. Karısı:

— On çocuğumuz mu olsun istersin, on bin liramız mı? diye sordu. Erkek :

— On çocuk isterim, dedi.

— Senin bukadar çocuk sevdiğini bilmezdim...

— Çocuk sevdiğimden değil ayol... On bin liramız olursa daha on bin, yüz bin isteriz. Ama on çocuk olursa fazlasını isteme yiz...

O

DERS

Annesi çocuğuna çıkıştı:

— Bu ne hal? Yüzün gözün reçel içinde. Ben yüzümü böyle bo yasam ne derler?

— Baloya gidiyor derler, anneciğim...

YANLIŞLIK

Annesiyle kızı misafirlikteydiler. Lâf arasında kız :

— Bu ayın onbeşinde otuzumu tamamladım... dedi. Annesi hemen atıldı:

— Aaaa, yanlış ayol. Hele bir düşün...

Kız hele bir düşündü. Sonra parmağını ısırarak:

— Sahi, dedi, yanılmışım. Ben yirmi sekizime basıyorum. Annem de otuz ikisine...

O

SANAT

Cezaevi müdürüyle doktoru konuşuyorlardı. Doktor, müdüre:

— Muhakkak ki, siz hukukçular, hiç bir zaman insanları melek yapıp uçuramazsınız... dedi.

Müdür de bunu kabul etti:

— Haklısın doktor, dedi, insanları melek yapıp uçurmak sizin sanatınızdır...

O

ÖLÇÜ

Arkadaşına mektup yazıyordu: «Kocamla çok mesuduz şekerim. Bana bir kere bile el kaldırmamıştır. Yalnız, arasıra kendini müdafaa için el kaldırmasına müsaade ediyorum tabii.»

O

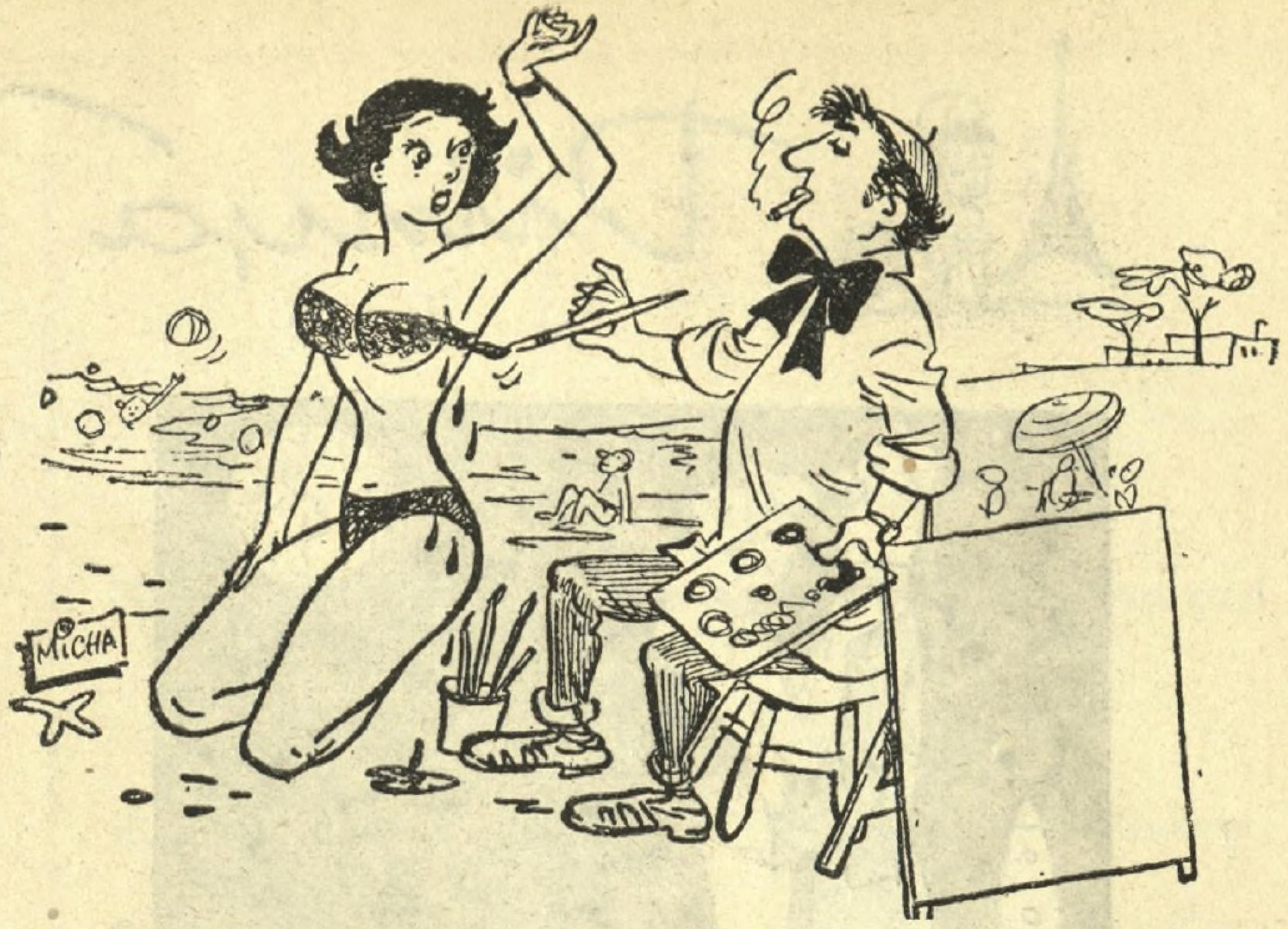
SAADET

Bir karı koca, konuşurlarken, kadın:

— Amaan, aman, dedi, iyi ki, dünyaya erkek olarak gelmek felâketine uğramamışım...

Kocası tasdik etti :

— Evet, bu sayede bir kadınla evli olmak felâketinden kurtulmuş oluyorsun...

Kadın — Boyanın suda çıkmıyacağına emin misiniz?..
Ressam — Merak etmeyiniz, mayolarımız garantilidir!..

NAZİKÂNE

İkide bir karısının işlerini bahane edip izin istiyordu. Bir gün patronu onu çağırdı:

— Karınız mektup yazıyor, izin aldığınız günler eve sarhoş gidiyormuşsunuz, artık kendisine izin vermeyin diyor... dedi.

Memur düşündü:

— Bana izin vermek istemediğinizi anlıyorum. Çünkü zaten evli değildim...

O

VECİZE

Cumhuriyet gazetesinin açtığı Yunus Nadi mükâfatı küçük hikâye müsabakasına bir hikâye gönderecekti. Lâkin hikâyenin 750 kelime olması isteniyordu. Oturdu, yazdı:

«O gün iki sevgili Adaya gittiler, çamlığa çıktılar (Hikâyenin bundan sonraki 742 kelimesi Basın kanunu gereğince neşrolunamaz)».

SOYULURKEN BİLE

Nesimaçinin yolunu hırsızlar kesti :

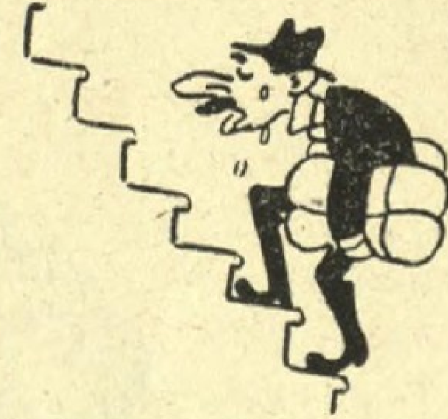
— Sökül paraları... dediler. Nesimaçi:

— Ayda be, diye horozlandı, komisyon almadan metelik vermem.

— O nasıl şey be?

Nesimaçi cüzdanını çıkardı. Üç yüz lira vardı. Otuzunu alakoyarak :

— İşte böyle... dedi, ayda yule yule arcayin...

Akbaba'nın Yeni Romanı:

DÖNMİYEN YOLCU!

Nakleden: Hamdi Varoğlu

★ ★ ★

Sevgili okuyucularına daima en kıymetli kalemlerin özene özene hazırladıkları romanları takdim eden Akbaba, bu sefer de Hamdi Varoğlu'nun yeni bir eserini neşre hazırlanıyor. DÖNMEYEN YOLCU ismini taşıyan yeni romanımız, tatlı, şûh ve meraklı bir sanat eseridir. Yeni romanımızda insan ruhunun garip muammalarını ince bir tebessüm ve derin bir heyecanla okuyacaksınız.

Gelecek Sayı Başlıyoruz

377

Dünya Karikatürleri

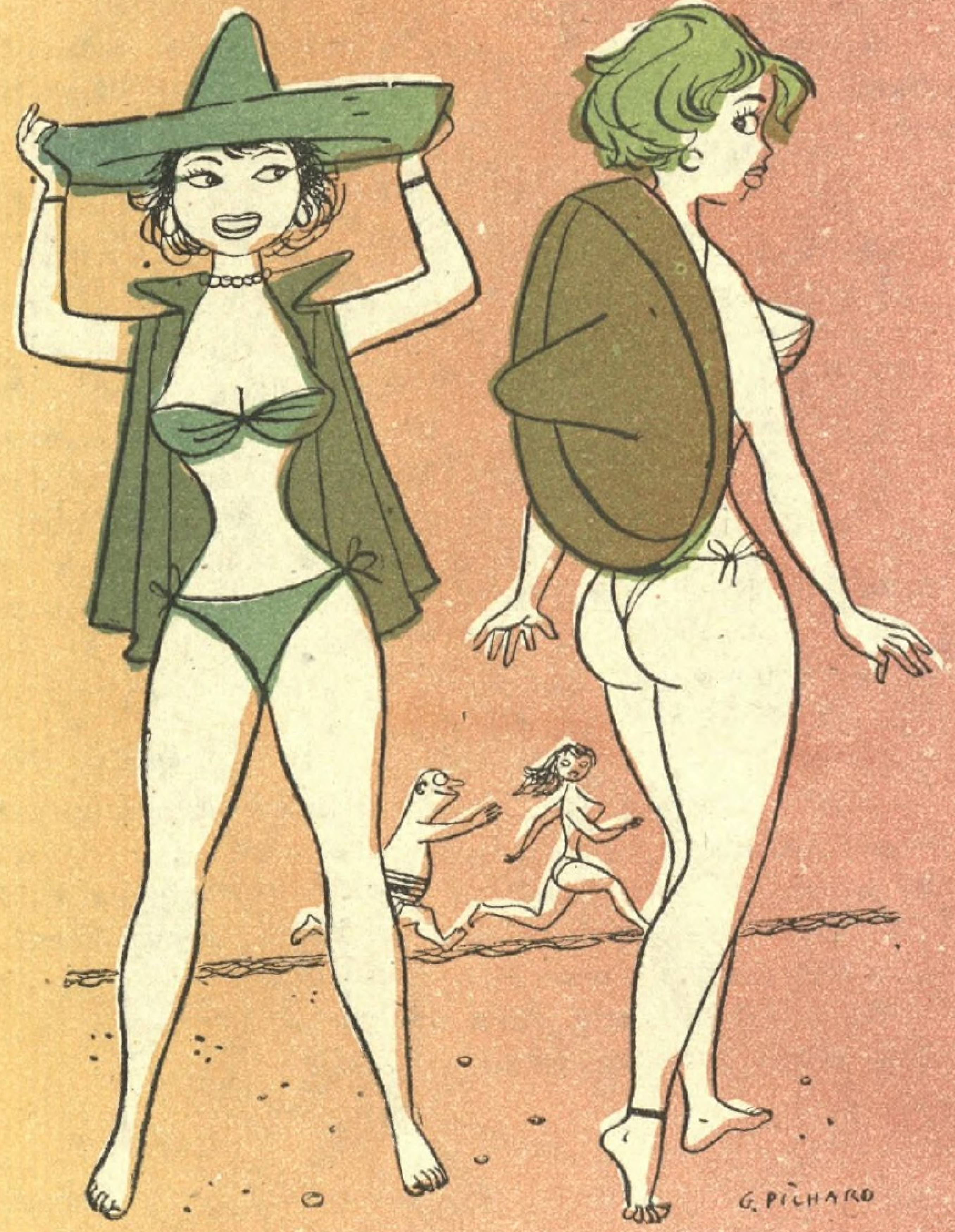

AYA SEYAHAT BAŞLADIKTAN SONRA :

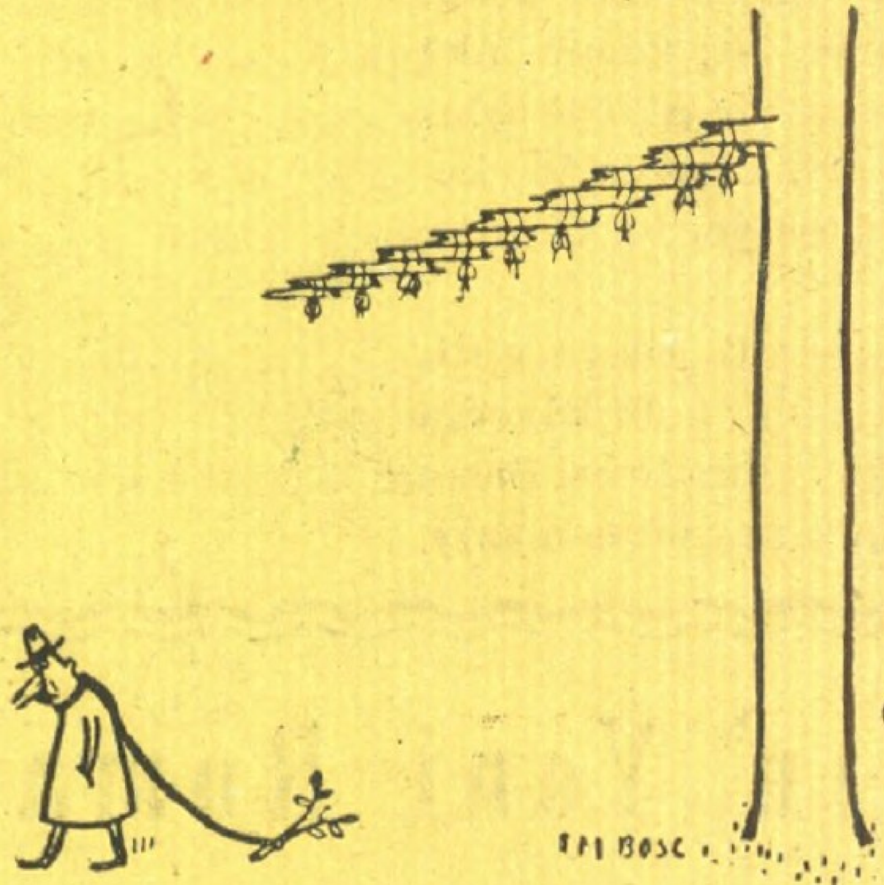
— Rica ederim uslu dur, bütün dünya bize bakıyor!..

— İci Paris —

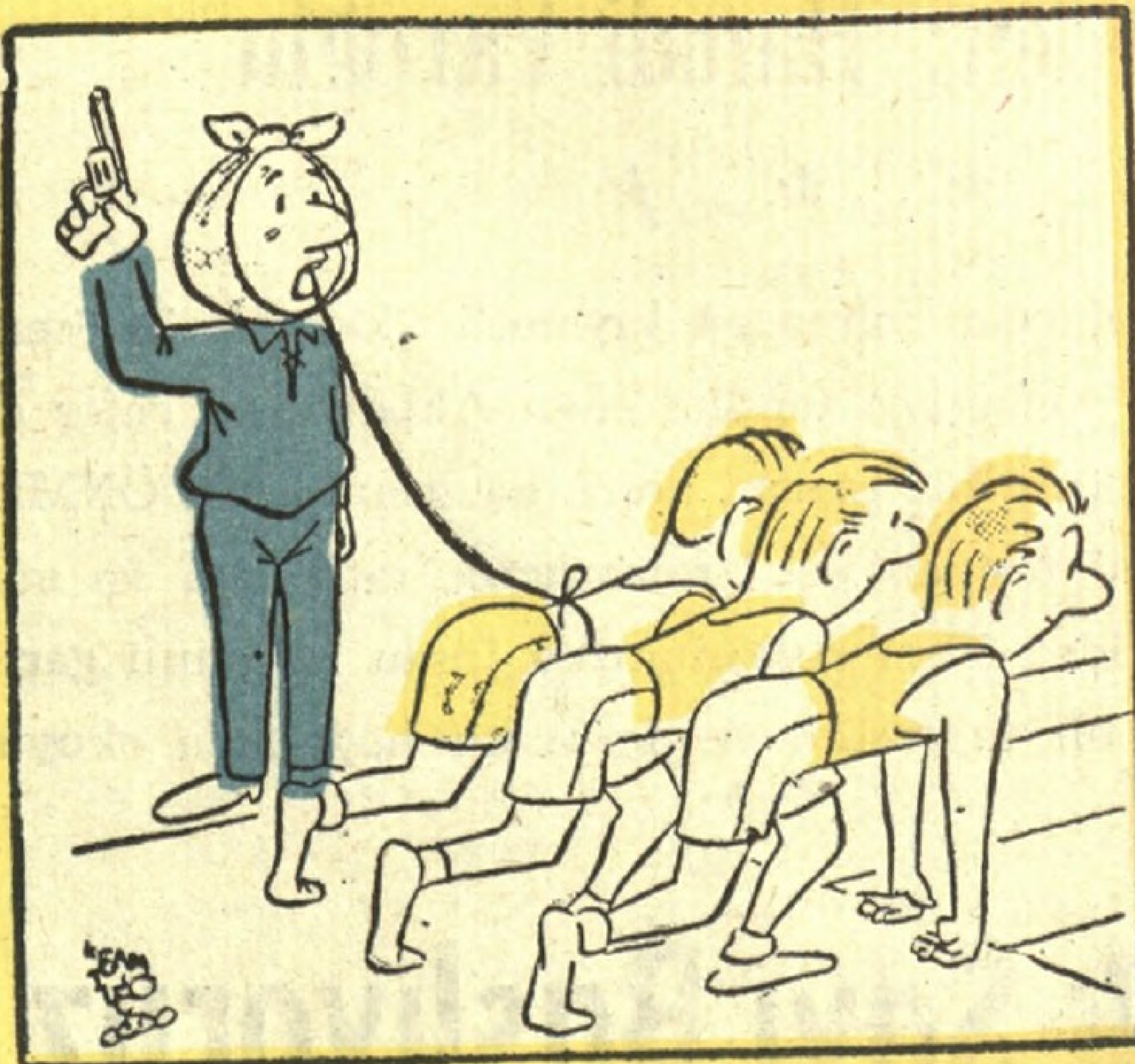
— Nasıl, şapka biraz çıplaklığımı örttü değil mi?

— Fou Rire —

Talihli yahut talihsiz adam!..

— France Dimanche —

YAZISIZ!...

— Samedi Soir —

— Elmaslarını nereye koyduğunu söyliyecek misin, yoksa kapanı açayım mı?..

— İl Travaso —

378

SÜMERBANK

AYDABİR

Güzel Süvari

Güzellik müsabakasında üçüncülüğü kazanan cidden zarif ve güzel süvarimiz

Ceylân Ece

ile, at ve binicilik hakkında çok güzel, çok enteresan, resimli röportaj.

Büyük şair Tevfik Fikret'in ölüm yıl dönümü dolayısı ile Yusuf Ziya Ortaç'ın geniş, zengin bir yazısı:

Bütün Çizgilerile Fikret

En meşhur imzaların şiirleri, makaleleri, röportajları... İstanbul plâjları... Dünya basınının bahsettiği sinema yıldığı Türk kızı... Moda haberleri... Hikâyeler, yüzlerce fotoğraf...

PARASIZ KITAP

Yüzme Öğreniniz!

Amerika yüzme şampiyonunun eseri. 36 sahife, 3 renk, resimli yüzme kitabı...

Aydabir'in parasız ilâvesi. Cumartesi günü çıktı.

T. C.

Ziraat Bankası

Tasarruf Hesapları

1953 ikramiyeleri yekûnu

1.000.000 Lira

□

15 EV, 4 TRAKTÖR

ve dolgun para ikramiyeleri.

İkramiye kazanmıyan yerler için ayrı keşideler.

Plus qu'un savon de toilette notre nouveau

Kremli

PURO

Prix de vente à Istanbul

1 LIVRE

est un véritable produit de beauté essentiel pour la propreté et l'éclat de votre teint.

EMPLOYEZ TOUJOURS

PURO

493 LE BON SAVON DE TOILETTE. IL EST 100 % PUR.

Akbaba

— Niçin denize girmiyorsun?...
— Nasıl gireyim, mayom yok!...

380

10 Ağustos 1953